

Vùng Đại Tuổi 17

Contents

Vùng Đại Tuổi 17	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42

Vùng Đại Tuổi 17

Giới thiệu

Tên truyện : Vùng Đại Tuổi 17 Tác giả : La Thị Ánh Hương Thể loại : Văn học trong nước Nhà xuất bản :

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vung-dai-tuoi-17>

1. Chương 1

Mưa vô tình

Bầu trời kéo mây từ sáng sớm. Ngày chủ nhật mà không nắng hân sẽ mất đi phân nửa ý nghĩa. Nhi đứng trước gương. Chỉ cần ngắm con bé mặt ủ rũ trong ấy đã đủ thấy u ám nguyên cả ngày rồi. Tại mưa đó thôi! Mưa to thế này, làm sao buổi học nhóm diễn ra đông đủ được. Mấy đứa nhà gần thì không nói, đằng này Nam ở tận bên kia chân cầu, mất đến nửa tiếng đi xe đạp dưới làn mưa. Eo ôi, như thế lạnh đến chết mất. Không khéo lại bị cảm, rồi nghỉ học cả tuần. Mà chẳng biết từ bao giờ, Nhi có thói quen chờ cho Nam tới mới yên tâm ngồi vào chỗ mình, mới yên tâm rằng không có nỗi bất trắc nào xảy đến với Nam. Nhi còn thường xuyên theo dõi những vụ tai nạn giao thông trên báo chí, truyền hình rồi thở phào một cách hết sức tội lỗi khi thấy người nằm bẹp dí dưới bánh xe đó không phải là Nam. Nhà Nam nghèo lắm, lại là con trai trưởng nên Nam phải chạy xe ôm phụ mẹ kiếm tiền.

Chà, này giờ mình nghĩ ngợi lung tung gì thế nhỉ? Hôm nay là chủ nhật, có biết bao bài tập “để dành” trong tuần cần phải giải quyết cho xong. Nam cũng sẽ đến, yên vị lặng lẽ bên góc cửa sổ đằng kia. Nam là người ít nói nhất nhưng cũng thường đưa ra những phương pháp hay nhất cho bài toán hóc búa. Bởi vậy mà tụi nó đứa nào cũng mong Nam đến, riêng Nhi, không vì lẽ ấy mà mong Nam.

Mà thôi, chẳng nghĩ nữa đâu! Không khéo có đứa nào biết thì xấu hổ đến chết.

- Hừ... Nghĩ ngợi gì mà say sưa quá vậy nhỏ?

Nhi chối bằng cách với cây chổi quét lia lịa, chỉ tội nghiệp... mấy cục gạch láng bóng vừa mới lau chưa đầy năm phút.

Nga là đứa bạn thân nhất của Nhi. Nhi có cảm giác tất cả những gì mình nghĩ, nhỏ đều đoán ra. Bình thường chờ cho Nhi quét nhà xong, nó tiếp tục hỏi tới:

- Đạo này thấy mày khác.

- Khác sao?

- Ừ thì... không giống mọi khi. Chẳng hạn như ít nói hơn, rụt rè hơn và nhất là hay ngồi một mình hơn.

- Nhi thấy giận mấy ông thi sĩ, nhạc sĩ ghê gớm. Ai biểu họ ca tụng nào là tình bạn đẹp, tình bạn không thể thiếu trong mỗi người... Lúc này, Nhi không muốn nhỏ là bạn mình chút nào.

- Ừ, thì đó chính là biểu hiện của một người... lớn chứ sao?

- Một người lớn biết yêu chứ gì?

May là chúng bạn vừa kéo tới, nếu không Nhi chẳng biết ứng khẩu thế nào với nhỏ bạn tinh quái kia!

Ngôi nhà thờ chìm trong làn nước mưa trắng xóa. Mỗi chiều chủ nhật, Nhi đều đến đây phụ xơ già cắm hoa, lau gian Cung Thánh, chuẩn bị cho giờ lễ chiều. Không hiểu sao Nhi thích đến đây, chẳng phải đi lễ hay cầu nguyện, chỉ để ngắm nhìn gương mặt thanh tú của mẹ Maria, bức tượng mà có lần Nam chỉ vào bảo: “Cô gái ấy có khuôn mặt hiền và đẹp quá!”. Nam không có đạo nên mới cả gan gọi là “cô gái”, cũng chẳng sao cả. Ai lại đi chấp kẻ không biết cơ chứ!

Cắm xong bình hoa cuối cùng, xơ già móm mém cười nhìn Nhi, hỏi:

- Hình như con có gì giấu già này phải không?

Nhi ngạc nhiên:

- Sao xơ biết?

- Thế tức là có rồi nhé!

Thực ra, Nhi cũng tính sẽ kể cho xơ nghe, Nhi có bao giờ giấu xơ chuyện gì đâu kia chứ! Hơn nữa, Nhi đang rất muốn khẳng định lại điều mà sáng nay nhỏ Nga nói. Có phải Nhi đã yêu rồi không?

- Tình cảm trai gái không có gì gọi là xấu nếu như con biết dừng lại đúng lúc. Lứa tuổi con đang rất trong sáng, hồn nhiên. À, mà sao con không cho cậu ấy biết tình cảm thật trong lòng mình?

- Ôi xơ ơi, con là con gái kia mà!

Giờ sinh hoạt chủ nhiệm.

Thầy tỏ vẻ không hài lòng sau khi lướt qua sổ đầu bài:

- Lớp chúng ta ngày càng rớt hạng trong phong trào thi đua. Riêng em Nam nghỉ học quá nhiều. Nhi, em cho thầy biết nguyên do?

- Dạ, thưa thầy...

Nhi ấp úng nhìn ra làn nước mưa ào ào đổ xuống sân trường, rồi len lén nhìn qua chỗ trống nơi Nam ngồi. Những cơn mưa quái ác cứ nhằm ngay giờ tụi nó đến trường mà rớt hạt xuống. Cả tuần nay, Nam đến lớp được vài ngày, nhìn phờ phạc và mệt mỏi hơn. Nhi có gắng hỏi nhưng Nam chỉ trả lời qua loa: “Mưa lớn quá Nam không đến trường được”. Nhưng đó đâu phải lý do để Nhi có thể trả lời thầy.

2. Chương 2

- Sao? Em không nắm được tình hình của lớp ta à?

- Dạ thưa thầy...

Nước mắt Nhi chực trào ra. Nhiều năm liền làm lớp trưởng, chưa bao giờ Nhi để thầy phải nói nặng. Hơn nữa, lần này lại do Nam - một lớp phó gương mẫu, học giỏi. Càng nghĩ, Nhi càng cảm thấy uất ức.

Buổi họp kết thúc.

Không chút ái ngại, Nhi lao thẳng vào làn mưa trắng xóa. Nước mưa làm cảnh vật như nhòa hắt đi. Tấm áo mưa mỏng không che nổi những hạt mưa như đang giận giữ. Chúng tạt vào mặt, vào người Nhi ướt đẫm. Cho đến khi cái lạnh làm môi Nhi rung lên theo nhịp thở cũng là lúc vòng bánh xe dừng lại trước cổng nhà Nam.

- Có chuyện gì vậy Nhi? Vào nhà đi kéo lạnh.

Cố gắng lắm, Nhi mới giữ được bình tĩnh:

- Sao Nam không đi học?

- Chỉ thế thôi mà Nhi phải cất công đến tận nhà mình ư? Nam đã trả lời Nhi nhiều lần rồi. Tại trời mưa, mẹ sợ mình bị cảm lạnh nên không có cách nào khác hơn. Cho mình xin lỗi đã để bạn phải lo lắng.

Lo lắng ư? Hóa ra Nam nghĩ chỉ vì mình lo lắng nên mới vượt qua mưa gió để đến đây? Ý nghĩ ấy chợt thoáng qua khiến Nhi không thể bình tĩnh:

- Nam chỉ nghĩ được như thế thôi sao? Còn phong trào thi đua, còn thầy chủ nhiệm, còn danh dự của cả lớp thì không đáng gì à?

- Mình biết rồi, kể từ nay mình hứa sẽ không làm gì để phải ảnh hưởng đến lớp nữa. Nhi ướt hết rồi, hay để Nam đưa Nhi về nhé!

- Cảm ơn Nam, chỉ cần bạn đừng bỏ học nữa là mình vui rồi!

Nói xong Nhi nhấn bàn đạp cho vòng bánh xe quay đi.

Sáng.

Nhi đến trường sớm hơn. Những tia nắng đầu ngày nghịch ngợm đùa trên tóc. Quảng đường này đã trở nên thân quen từ khi nào, quen đến nỗi Nhi luôn phấp phồng lo lắng đến một ngày nào đó phải xa nó.

Trống vào học vang lên giòn giã, vẫn chưa thấy Nam tới. Nhi bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Giờ học trôi qua nặng nề, lời giảng bài nhẹ tênh như cơn gió thoảng. Tất cả hình thành chữ “giận” to đùng trong tâm trí Nhi.

Nhi thả người xuống chiếc ghế bành bên gốc cây xà cừ sần sùi. Xơ già đang loay hoay bên mớ củi khô, thấy Nhi liếc nhéo miệng cười hiền lành:

- Lại gây nên chuyện rắc rối gì nữa phải không cô bé?

Nhi lắc đầu nguây nguậy:

- Xơ ơi, con buồn quá!

- Đừng buồn! - Xơ già đẩy gọng kính lên khỏi chóp mũi - Này nhé, tuổi trẻ của con sẽ trôi qua rất nhanh. Đừng để những chuyện không đáng làm lãng phí thời gian. Bây giờ nói cho ta nghe rồi quên nó đi nhé! Nào, bắt đầu kể đi chứ!

Khi mới trò chuyện với xơ lần đầu, Nhi cảm thấy tự ái cực độ bởi chuyện gì người cũng cho là “không đáng”. Mà chỉ đợi khi qua rồi, Nhi mới cảm thấy không đáng thật. Từ đó, Nhi thường xuyên đến đây hơn. Khi không có chuyện thì đến chơi, lúc có chuyện thì đến than thở. Lạ một điều, chỉ cần Nhi nói ra với xơ, lắm lúc chẳng cần biết xơ khuyên gì cũng thấy lòng nhẹ hẫng đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ cũng vậy. Nhi tung tăng chạy vù qua khoảng sân nhà thờ rộng, được một đoạn mới chợt nhớ mình chưa chào xơ. Nhi quay lại vẫy tay:

- Xơ ơi, con về nhé! Xơ vào nhà đi kéo mưa ướt hết! Xơ ơi...

Tiếng Nhi lanh lảnh hòa cùng tiếng gió ngân vang.

- Nam biết ngay là Nhi đang ở đây!

- O...

Nhi quay người lại, định phải Nam đã đứng đó từ bao giờ, vài hạt mưa li ti vương đều trên tóc:

- Nhi còn giận Nam lắm phải không? Nam tính gửi đơn lên trường, nhưng cũng muốn gặp Nhi một lần trước khi nghỉ học.

- ...

- Là bạn với nhau đã lâu, mình hiểu tính Nhi mà. Có chuyện gì Nhi chưa biết mà Nhi chịu để yên kia chứ!

- ...

3. Chương 3

- Hơn nữa, Nhi là người bạn thân thiết nhất của mình. Dù khó khăn như thế nào, nếu có bạn bên cạnh, mình thấy vững tin hơn.

Nhi đứng sững sờ nghe những câu nói hết sức lạ lùng thốt ra từ Nam. Phải đến vài phút sau, Nhi mới đọc hết hàng chữ: “Đơn xin nghỉ học” Nam đưa. Vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt, Nhi cất giọng:

- Nam nói đi, Nhi đang lắng nghe đây!

- Mưa ướt hết tóc Nhi rồi! Nhi ghét mưa lắm phải không?

- Bởi vì mưa rất vô tình.

- Không đâu, mình đã đổ lỗi ư để nghỉ học. Thực ra mưa cũng đáng yêu lắm chứ! Mình cứ đi như thế này về nhà được không Nhi?

Ngôi nhà thờ lùi xa dần. Con đường phía trước giờ đã vắng hơn, sẫm lại bởi bóng chiều chập choạng. Nhi có cảm tưởng hai hàng cây ven đường đang lặng im như trầm mặc. Có bóng tối đang chực chờ bủa vây lấy chúng. Giọng Nam vang lên trầm đều:

- Mình phải nghỉ học để phụ giúp mẹ. Mùa mưa, buôn bán ế ẩm lắm, cộng thêm chứng bệnh thấp khớp hành hạ. Mình cũng đã lớn, không thể để mẹ gánh vác mãi. Mẹ đã tần tảo một mình nuôi anh em mình suốt bao nhiêu năm rồi. Nhi đừng lo, Nam đã đăng ký học lớp bổ túc ban đêm rồi!

Nhi muốn nói với Nam thật nhiều, nhưng không hiểu sao lại im lặng. Có lẽ Nam cũng hiểu Nhi mà, phải không? Đôi khi có những điều không nhất thiết phải dùng đến lời nói.

Phía cuối chân đồi, có vệt sáng bùng lên giữa màn đêm đen đặc. Nhi chợt nhớ ra câu nói rất hay của một ai đó: “Bóng tối bao phủ đến đâu cũng không che lấp được ánh sáng của một ngọn lửa”. Nhi tin rằng trong Nam luôn có sẵn ngọn lửa của lòng tin, của khát vọng, và chắc chắn Nam sẽ vượt qua mọi khó khăn, phải không Nam?

Trẻ con

1.

Lan đến nhà tôi chơi, nhìn lọ hoa hồng chưng trong phòng, nó hỏi:

- Lại của thằng ngốc nghếch nào nữa thế?

Tôi xoa tay:

- Để ý làm gì, của bọn trẻ con ấy mà!

“Bọn trẻ con” ngốc nghếch đó là Chiến. Tôi gặp nó hôm khai giảng, lúc cô chủ nhiệm đưa tôi vào nhận lớp, thằng con trai ngồi bàn cuối la toáng lên:

- O, chị ấy học lớp 12 rồi kia mà!

Tôi vừa xấu hổ, vừa tức. Bên dưới, có đến gần năm chục cặp mắt đăm đăm nhìn lên tôi, như thể tìm kiếm xem kẻ lưu ban có đặc điểm gì khác. Tôi chẳng có gì khác, ngoài cái vẻ ngổ ngáo “bẩm sinh”. Vậy mà chẳng hiểu sao lại... cảm đầu chạy.

Tôi gặp thằng Chiến ở chân cầu thang. Nó đang đuổi theo con thạch sùng trên bức tường. Thấy tôi, nó ngạc nhiên:

- O... chị...

Lại bắt đầu đây! Tôi khó chịu quay phắt đi. Nó gọi với theo:

- Chị học chung với em cho vui!

Tôi nghĩ: vui vẻ gì với bọn trẻ con chúng mày? Nhưng khi nhìn ánh mắt chờ đợi của nó, (ánh mắt mà ngày còn nhỏ, bọn trong xóm chúng tôi thường hay đồng thanh la lên khi thấy nó: “Ti hí mắt lươn, thườn lườn mắt ếch, mặt như mắt đếch, quần áo lếch thếch”), tôi bỗng dịu xuống. Lấy giọng của đàn chị, tôi đe nó:

- Em bỏ ngay cái trò ngắt đuôi thạch sùng ấy đi, nó có tội gì?

Chiến bối rối nhìn xuống cái đuôi đang giẫy tê tê dưới đất, vẻ đầy hối lỗi. Tôi nói thêm:

- Nó cũng biết đau như chúng ta vậy. Em thử nghĩ, nếu có kẻ khác ý mạnh hơn em bắt nạt, em có thấy bất công không?

Chiến cúi đầu đáp lí nhí:

- Em không làm thế nữa.

Tôi bỏ đi, bỗng thấy mình cao cả hẳn lên, quên mất đi vị trí của một đứa con gái lưu ban đang hiện hữu trong tôi.

4. Chương 4

2.

Vài ngày sau lớp xuất hiện thêm một thành viên mới. Tên con trai có thân hình to cao như vận động viên bóng rổ, chỉ có cặp mắt là dài, ướn. Nhìn chẳng thích hợp gì với dáng vẻ kệch kỡm đó. Bàn trên, nhỏ tóc bím quay sang nói với nhỏ kiếng cận:

- Con trai gì mà có cặp mắt ướn sùng, như thế đa tình lắm!

Nhỏ mắt kiếng ngơ ngác hỏi lại:

- Đa tình là sao hả?

Nhỏ tóc bím đột nhiên gất:

- Là yêu hai ba đứa cùng lúc ấy. Mày liệu hồn!

Chiến quay sang tôi thì thầm:

- Em có gặp anh ấy bên trường anh em. Chắc tại...

Cái nhìn của tôi ngay tức khắc chặn đứng hai chữ “lưu ban” đáng ghét. Chiến cũng vừa kịp nhận ra mình hở, nó ra vẻ thông cảm, vội chuộc lỗi bằng đề nghị:

- Chị xích vô cho anh ấy ngồi với!

Lớp có thêm thành viên mới, bỗng nhiên trật tự lại hẳn. Chiến thôi không kể những câu chuyện vặt vãnh. Mấy đứa con gái “nữ tính” hơn trong từng cử chỉ. Tôi thì phải làm gương ột đứa em và giữ kè với một người lớn.

3.

Một buổi tan trường, tôi đang dắt xe chợt có tiếng gọi với phía sau:

- Linh cho Quốc quá giang với, xe Quốc bị hư.

Hôm sau, vào lớp, bọn chúng nó hăm hở truyền tin: tôi với Quốc yêu nhau. Chiến nhả khói thuốc, hỏi tôi:

- Chị thích thằng đó à?

Tôi trừng mắt:

- Sao em lại gọi là “thằng”? Anh ấy hơn chúng ta đến mấy tuổi đấy!

Chiến chẳng nói gì. Nó vắn vẹo điều thuốc trên tay một lát rồi bỏ đi.

Giữa tiết hai, Quốc đẩy sang cho tôi tờ giấy, nét chữ Quốc nghiêng đều: “Ra chơi cúp tiết với Quốc nhé! Thấy mệt mỏi quá, và buồn nữa. Bọn chúng nó đến đây chỉ biết học”. Tôi nhìn Quốc gật đầu thay cho câu trả lời. Bỗng nhận ra mình cũng đang rất mệt mỏi nếu đến trường chỉ để học như thế này(!)

Loay hoay mãi không có cách nào dắt xe ra. Quốc sốt ruột bảo: “Đi chung xe luôn cho tiện”. Tôi gật đầu leo lên xe Quốc. Ngang cổng trường đại học, nghe có tiếng gọi phía sau, tôi quay lại. Thì ra là bọn học chung năm ngoái. Thằng Lâm nhe răng cười:

- Cậu chẳng thay đổi gì.

Nó đưa mắt nhìn Quốc, tôi thấy khó chịu:

- Còn cậu vẫn giữ nguyên sở thích mỉa mai người khác.

Những kỷ niệm chẳng mấy tốt đẹp của lớp 12 lần lượt ùa về, cả ánh nhìn nửa thất vọng nửa thương hại của hai đồng sinh thành. Và hình ảnh đứa con gái cao ngạo lần đầu tiên khóc, giọt nước mắt hình thành nên lòng quyết tâm cho năm sau. Vậy mà giờ này, tôi đang ở đây, lặp lại cái thất bại của năm ngoái.

Như sự tỉnh, tôi quay sang Quốc:

- Linh phải về.

Vừa thấy tôi, Chiến mừng rỡ:

- Chị đi đâu thế, đưa tập đây em chép bài cho. Bài hôm nay quan trọng lắm đấy!

Tôi ngượng ngừng:

- Thôi khỏi, Chiến cứ đưa chị mượn tập là được!

Chiến vẫn khẳng khái:

- Chị đừng ngại, em rảnh lắm. Ngồi coi hàng ẹ ngoài chợ, không có việc gì làm cũng chán.

5. Chương 5

4.

Hôm sau, Chiến đưa tập đến tận nhà cho tôi, xách theo cả một vật được gói cẩn thận trong lớp giấy báo, tôi ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế?

- Hoa hồng, nhà em trồng đấy. Hôm nay là ngày thu hoạch, em lựa mấy cái đẹp mang qua cho chị.

Tôi đón lấy bó hoa, nghĩ: “Thằng này trẻ con thật” rồi cắm vô mấy cái lọ để trống, nhìn chỉ thấy đẹp, chẳng có ý nghĩa gì!

Nhưng đó lại là điều làm tôi dễ chịu.

5.

Lan bảo:

- Hoa hồng thì bao giờ cũng là hoa hồng, sao mà không nói nó tặng hoa khác?

Hôm sau tôi mượn lời Thùy nói lại với Chiến. Chiến đáp giọng thật thà:

- Cửa hàng nhà em chỉ có mỗi hoa ấy!

Tôi ngạc nhiên:

- Thế ra em phụ mẹ trông coi hàng hoa à!

- Vâng, ở đó ngày nào cũng xảy ra đủ thứ chuyện. Có hôm như thế này...

Nó bắt đầu lao thao kể, từ chuyện bên siêu thị đối diện có thằng nhóc bị người ta đeo trên cổ tấm bảng có ghi chữ “ăn cắp”, đây đứng trước cổng mấy giờ đồng hồ chỉ vì nó lấy trộm một cây kẹo đến đoạn con bé bán rau ở chân cầu, đành dùm mãi mới mua được cái cặp cho thằng em, về nhà phát hiện ra cái quai bị sút...

Nói đến đó, tự dưng giọng nó chùng lại, tôi hỏi:

- Thế bà la sát ấy có cho nó đổi không?
- Cho chứ chị, vì nó bỏ quên trong đó xấp tiền đóng học phí của thằng em.

Quốc ngồi bên cạnh, bực bội gắt:

- Chú em bớt nói lại một chút, hay là lên bàn trên ngồi cho anh mày học.

Tôi nhìn cảnh hoa hồng trên tay, hiểu ra chuyện, gạt đi:

- Thôi nào, tập trung lên bảng nhé!

Được một lát, Quốc quay sang tôi:

- Hay là xuống bàn cuối ngồi với Quốc. Ngồi với lũ trẻ con tụi nó chỉ giỏi làm xàm những chuyện vớ vẩn.
- Nó chẳng trẻ con như Quốc nghĩ đâu!

Tôi đáp, mắt vẫn dán lên bức giảng. Vậy mà Quốc giận, ra về không chờ tôi trước cổng như mọi hôm. Nó mãi kè theo một đứa con gái, vừa đi vừa trò chuyện, nói cười hớn hở...

6.

Buổi tối, giọng Chiến vang lên nhẹ tênh trong điện thoại:

- Chị xuống nhà đi, anh Quốc đang chờ dưới cổng đấy!

Tôi hỏi lại:

- Sao em biết?
- Em tình cờ đi công chuyện ngang gặp. Chị xuống lẹ đi, đừng để anh ấy chờ lâu tội nghiệp.

Quốc thấy tôi, vừa mừng rỡ lẫn ngạc nhiên:

- Sao Hạ biết...?
- Chiến gọi cho Hạ, bảo gặp Quốc đứng trước nhà. Nó nói chắc anh ấy có chuyện gì!

Quốc bên lên đưa tay gỡ đầu, ánh mắt nhìn Chiến không giấu được vẻ hài lòng - ánh mắt dành cho thằng em trai nghĩa hiệp. Con trai đơn giản hơn con gái nhiều, kể cả việc gây cảm tình cho nhau...

6. Chương 6

7.

Buổi cắm trại diễn ra trong một ngày ngập nắng. Sáng sớm, ô dù đã giăng kín khoảng đất trống trong công viên. Lều bên cạnh, có tiếng éo éo vang lên của một đứa con gái:

- Có bạn nam nào qua giúp tớ một tay!

Lũ con trai chẳng ai bảo ai, đồng loạt cúi vào công việc mình đang làm, như một lời biện minh “tớ đang bận” mặc dù cái giọng éo éo kia chẳng nhìn thấy.

Tôi sắp gọn đồ đạc bệ bộn trong lều, vừa đứng lên thì đụng đứa con gái. Nó lắp bắp:

- Em bên lớp 11. Cây cột trại đột nhiên nghiêng hẳn sang một bên. Mấy bạn đi xách nước cả, em chẳng biết làm sao...

Tôi quay lại, định chỉ vào một tên nào đó trong đám con trai hèn mọn kia, không ngờ bọn chúng đang nhìn nhỏ không chớp mắt, rồi quay sang nhìn tôi ý như cầu khẩn: “Tôi nè, tôi có thể làm tốt việc đó!”.

Cho đi hết, giữ bọn chúng lại chỉ tổ hỏng việc! Tôi nằm ngửa cổ nhìn lên tấm bạt sọc xanh sọc đỏ, bất lực nghĩ nếu như chẳng may nó đổ sụp xuống đè lên tôi bẹp dí, có kêu khản cổ chắc chẳng đứa nào thèm tới đâu. Không khéo chúng lại trù: “Chết luôn đi, đồ vừa xấu vừa chần lữa!”. Lúc ấy, tôi không chết vì trại dè mà chết vì... tủi thân, nhất là khi nhận ra trong đám lố nhố ấy, có kẻ thường xuyên cho bông hồng mình và kẻ từng ghen tức với những đóa hoa vô nghĩa đó một cách ngốc nghếch...

8.

Lan giận dữ bảo:

- Cả mày cũng ngốc nghếch. Làm gì phải buồn vì bọn trẻ con đó!

Rồi nó lao thao kể chuyện những sinh viên nam thanh lịch trong trường. Giống hệt như ngày mới lên cấp ba, tôi tự hào khoe với một đứa bạn học năm cuối cấp hai: “Con trai cấp ba ga lăng lắm, không lo chơi, hèn mọn như bọn cấp hai đâu”. Bây giờ, tôi được nghe những lời tương tự.

Lạ là không lấy gì làm nghi ngờ!

9.

Năm học trôi qua thật nhanh. Giờ đây, cả ba chúng tôi đang ngồi chung một ngôi trường đại học. Thịnh thoảng gặp Lan, nó hỏi: “Hết ghét tụi nó rồi hả?”. Tôi gật đầu, nghĩ: nếu không có tụi nó cùng học, chắc là mình buồn lắm!

7. Chương 7

Giấc mơ

Chuyến xe Sài Gòn - Bạc Liêu chuyển bánh. Thoạt đầu, Huy còn hăm hở nhìn ngắm phố phường, chào hỏi những người bạn đồng hành, những người sẽ gắn bó với Huy suốt quãng đường dài. Cả một đêm chứ ít ỏi gì.

Họ đều là dân Bạc Liêu chính gốc, thịnh thoảng mới có một người Sài Gòn. Hàng ghế trên Huy là một cặp trai gái. Đứa con trai nhìn còn “bấm ra sữa”, nhưng chu đáo cứ như một bảo mẫu, luôn miệng hỏi đứa con gái có nhức đầu, chóng mặt gì không. Đứa con gái then thùng lắc đầu, đến hai ba lần như thế, nó bắt đầu ngó ngang ngó dọc nhìn mọi người ngượng ngùng rồi khó chịu quay sang thẳng con trai: “Bộ Lâm thích Vy nhức đầu, chóng mặt lắm sao hỏi mãi thế?”. Đứa con trai như chột tỉnh ra, lúng túng phân bua đến tội nghiệp. Đứa con gái nhận ra mình quá lời, liền chữa ngượng cho bạn bằng một câu chẳng ăn nhập gì: “Hường Lan hát bài Quê em mùa nước lũ hay quá hén Lâm!”. Huy rút ra kết luận: chúng nó đang trong thời kỳ đầu của cuộc tình không bao giờ tìm về được đến đích. Rồi Huy cảm thấy tự hào vì ít ra mình đã “sáng suốt” để thoát khỏi những cuộc tình vô bổ tương tự...

Nhà Huy vốn có truyền thống tín ngưỡng lâu đời nên mẹ tuyệt đối tin vào thần thánh. Theo mẹ thì số phận của mỗi người đều do thần thánh quyết định, và sự thành tâm chính là yếu tố cần thiết dẫn đến kết quả theo mong muốn. Huy không tin vào thần thánh nhưng chưa bao giờ dám cãi lời mẹ. Hai lần khăn gói đi thi, Huy đều trượt cả hai. Thực ra, Huy cũng đủ điểm để ngẩng cao đầu vào một trường đại học, nhưng rất tiếc đó không phải là trường mẹ chọn. Cha Huy là một chiến sĩ ưu tú trong ngành cảnh sát, ông đã hy sinh khi đang làm nhiệm vụ. Nguyên vọng cuối cùng của cha là mong cho đứa con trai duy nhất sẽ nối nghiệp ông sau này, mặc dù lúc ấy Huy còn đang học cấp một. Mẹ thấy Huy thức đêm miệt mài cho kỳ thi thì lòng cũng xót, nhưng học mãi không đậu, mẹ lại càng lo. Lần thứ ba, mẹ quyết định thuyết phục Huy đi một chuyến xuống Bạc Liêu, nghe mọi người đồn dưới đó có ông thầy linh lắm, xin gì được đó. Thế là đi. Trước khi đi, Huy dặn mẹ thật kỹ, có đứa nào tìm thì chỉ nói Huy đi về quê có việc, đừng nói đến chuyện khăn vải, tụi nó mà biết thì xấu hổ đến chết!

Xe cập bến khi trời vừa sáng. Ngôi nhà thờ sừng sững hiện ra, không khang trang, lộng lẫy như Huy tưởng. Khoảng sân rộng phía trước đã có lác đác vài người đang xì sụp khăn vải. Vị linh mục đúc bằng đá, đặt trên bệ cao. Nhưng Huy chưa muốn đến đó trong lúc này, nhất là khi cái bụng đang réo lên biểu tình dữ dội. Khoác túi đồ lên vai, Huy nhắm thẳng đến nơi có nhóm người nhón nháo trong cái chợ nhỏ phía trước.

Cô gái phục vụ có dáng người nhỏ nhắn, hai bím tóc thả đong đưa trước vai, giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào khiến Huy có cảm giác nhờ thế mà món bún bò thêm... đậm đà hơn. Đón ly trà nóng bốc khói từ tay cô, Huy định hỏi thăm vài chuyện nhưng cô đã bắt lời trước:

- Anh đi chuyển xe sáng sớm à?

Huy thoáng ngạc nhiên. Cô gái đưa ngón tay trắng nõn chỉ phía trước:

- Đây là nơi anh cần tìm, đúng không?

Huy càng ngạc nhiên bởi hướng tay cô chỉ không phải ngói giáo đường Huy mới ghé. Huy quay lại hỏi nhưng cô gái đã bỏ đi, cô đang mải tíu tít với nhóm người mới vào.

Đặt tờ năm ngàn đúng với con số ghi trên bảng giá, Huy bước đi theo hướng tay cô gái chỉ như một kẻ bị thôi miên. Chẳng mấy chốc, Huy đã đứng trước cổng lớn có đúc chữ: “Trung tâm sinh hoạt thanh thiếu niên”.

Cô gái mặc bộ áo dài màu xanh lơ, nước da trắng quá nên trông cô có vẻ xanh xao, yếu ớt. Nhìn Huy, đoán ngay ra dân xứ lạ, cô cười:

- Đạo gần đây, có rất nhiều bạn trẻ như em từ xa đến.

Huy không hiểu cô ta nói thế nhằm mục đích gì. Thấy Huy đứng ngây ra, cô giục:

- Vào đi chứ!

Huy càng ngạc nhiên:

- Sao cơ?

- Chứ không phải em tìm đến đây là muốn biết tương lai sau này sao?

- Tương lai sau này à? - Huy lẩm bẩm rồi vội vã theo chân một bạn trẻ bước vào.

Tiếng đếm tiền vang lên sột soạt làm Huy không sao ngủ được. Chiếc đồng hồ trên tường thông thả gõ mười một tiếng. Đã trễ thế ư? Ngày mai, Huy trực ca sáng. Suốt đêm qua, anh đã phải thức để canh chừng bọn đua xe trái phép. Đạo này, sao chúng nó lộng hành thế không biết, lại toàn những đứa nhãi ranh vị thành niên. Cấm đường này, bọn nó tổ chức đua ở tuyến đường khác. Nhóm anh có đến mấy người nhưng vẫn mệt dừ vì bị bọn chúng nó quay như quay dế. Bây giờ chỉ thêm ngủ, tưởng như chỉ cần đặt lưng xuống là giấc ngủ ập đến.

Tiếng đếm tiền vang lên sột soạt, không lớn nhưng dai dẳng. Trở mình mấy lần vẫn chẳng thể dỗ giấc ngủ, Huy bật dậy tiến thẳng ra phòng khách. Người vợ trẻ không hề hay biết, say sưa mở từng xấp tiền để ngổn ngang trong bao thơ. Hình ảnh của mái tóc dài buông xõa xuống bờ vai khiến cho anh nhớ đến đạo trước, đó là lần đầu tiên anh vô tình bắt gặp chị ngồi bên chiếc dương cầm dưới đèn trăng. Chính dáng vóc mảnh khảnh, thướt tha ấy đã níu bước chân anh. Chỉ cần được nhìn ngắm gương mặt hài hòa, diễm lệ của chị là bao nhiêu mệt mỏi, ưu phiền tan biến hết.

Người vợ trẻ nghe tiếng bước chân vội quay lại. Huy ngậy người nhìn vợ, cảm giác khó chịu đi đâu hết. Anh nhẹ giọng:

8. Chương 8

- Em đã đếm suốt ngày rồi còn gì?

Chị ngẩng lên nhìn anh âu yếm:

- Cũng khá đấy anh ạ, toàn là những con nhà quý tử nên họ không tiếc tiền.

Huy định nói gì đó, nhưng nhìn đôi mắt sáng rõ của vợ, anh lại thôi.

Buổi sáng, vợ Huy thức dậy từ sớm. Chị chăm chút ủi từng đường ly của bộ đồng phục cứng như mo mà ngày nào Huy cũng phải mặc. Đến khi Huy ra tới đường, chị còn nói với theo: “Cái máy Massage mình định

mua tặng mẹ ấy, chưa đủ tiền anh ạ. Chắc là mẹ cũng biết vợ chồng mình đang khó khăn”. Anh không trả lời, vừa đi vừa tính xem câu này vợ anh đã nói với anh đến lần thứ bao nhiêu rồi.

Ngã tư đông nghẹt người. Cái nóng như thể muốn thiêu sống dòng người qua lại. Để ý một chút, nơi đây giống như cuộc triển lãm khẩu trang với đủ mọi màu sắc kích cỡ. Phía trên lớp vải bít bùng ấy là những cặp mắt luôn nhìn về anh một cách lăm lét, sợ sệt. Ngày đầu tiên phát hiện ra điều này, Huy cảm thấy rất cô độc. Nhưng rồi cũng quen.

“H... u... ý...t...”. Tiếng còi vang lên dứt khoát. Cô gái tấp vào lề, gỡ vội chiếc khẩu trang màu cỏ úa, nhìn Huy, giọng khẩn khoản:

- Con em đang nằm trong bệnh viện, cháu bị xuất huyết đường ruột anh ạ! Cứ nghĩ đến tính mạng của cháu đang nguy hiểm là em chẳng còn để tâm chuyện gì. Thế mới ra nông nổi này. Anh...

Giọng cô nhenh lại. Huy không còn xa lạ gì với những câu từ đại loại như thế. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt thăm thẳm buồn của cô, anh biết mình phải làm gì. Chờ cho cô gái hòa vào đường phố, anh quay sang hai gã con trai:

- Chú em có biết phóng nhanh vượt ẩu như thế rất nguy hiểm không? Cho anh kiểm tra giấy phép lái xe, bằng lái.

Gã con trai sục sạo hết túi trên, túi dưới, cuối cùng nó lôi ra tờ giấy bạc màu xanh:

- Anh cầm xài tạm rồi cho em đi, em để quên giấy tờ ở nhà rồi!

Huy lạnh lùng, giọng dứt khoát:

- Hai em theo tôi về đồn.

Gã con trai thay đổi hẳn nét mặt, nhìn thẳng vào Huy, giọng cao ngạo:

- Thế con nhỏ khi này đưa ông bao nhiêu mà ông cho nó đi hả?

Huy giận đến tím tái mặt, không nói thêm lời nào. Anh leo lên lên xe của hai gã con trai, chạy thẳng về hướng đồn cảnh sát.

Phong đẩy cốc bia đầy tràn về phía Huy, gấp bỏ vào chén anh miếng bò nướng còn bốc khói, pha trò:

- Giá mà ngày trước, má cậu đồng ý cho cậu thi vào trường... sân khấu, chắc là hợp hơn.

Huy biết mình đang bị chế giễu nhưng anh vẫn im lặng. Phong uống cạn ly bia, khoác tay qua vai bạn, giọng đã bắt đầu nhừa nhựa:

- Chỗ thân thiết bao nhiêu năm, tớ nói thật cho cậu biết, cậu phải thay đổi đi mới giàu được. Tốt nghiệp loại giỏi, loại ưu tú như cậu mà làm gì. Cậu nhìn đi, đồng nghiệp thiếu gì đứa dám “ăn”. Vậy mới sống được.

“Vậy mới sống được!”. Hôm qua, vợ Huy cũng đã nói với Huy câu này. Nó giống như một mệnh lệnh hơn là lý do để vợ anh đi làm. Anh cảm thấy chua chát. Cuối cùng thì anh đã không giữ được lời hứa với lòng mình. Anh hứa sẽ mang đến cuộc sống ấm no, đầy đủ cho vợ con.

Anh quay sang Phong thều thào:

- Chỉ tại tớ bất tài, nếu giỏi giang hơn chút nữa, đừng cảm hơn chút nữa, nhất định tớ sẽ...

Huy bỏ lửng câu nói, nhận ra mình đang hứa. Lại hứa. Lời hứa không thực hiện được thì cũng chỉ là lời nói dối mà thôi, có “cao cấp” gì hơn đâu? Nhưng Phong không nghe thấy. Anh đã ngủ say từ khi nào, đầu ngoẹo hẳn sang một bên. Huy thềm một giấc ngủ bình yên như thế!

Vợ Huy đi làm được một tháng, ở một công ty xuất nhập khẩu nào đó, rồi nghỉ. Số tiền hàng tháng Huy mang về đã gấp đôi lên. Có những tờ năm chục gấp vụn. Chị phải ngồi vuốt cả buổi, nó mới thẳng ra được. Đôi khi, chúng còn sót lại trong túi quần, chị giặt đồ tìm thấy, lại mang ra vuốt. Có dạo, anh hay đứng trầm ngâm trước bàn thờ cha, trên ấy treo kín những tấm bằng khen được lòng cần thận trong khung kính, cả những huy chương sáng lấp lánh.

Bây giờ thì thôi rồi, anh đi làm về có hôm chỉ kịp dội nước sơ qua, rồi chui tọt vào giường ngủ mê mệt. Chiều thứ bảy, chị không còn đón anh cùng với bó hoa tươi tắn như dạo trước. Anh có hẹn với bạn đồng nghiệp, cuối tuần mà, đi uống vài ly cho khuây khỏa. Nhìn lọ hoa héo úa, chị tính nhắc, nhưng lại thôi. Chị thông cảm cho công việc bề bộn của chồng, đầu óc đầu nũa mà để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy. Để ngày mai mình ra chợ mua cũng được. Nghĩ thế nhưng chị lại quên khuấy đi mất. Lọ hoa héo dần rồi khô quắt lại, cánh hoa rũ xuống nhìn buồn đến lạ. Ngày chủ nhật, hiếm khi nào anh có mặt ở nhà. Hết đây tháng, sinh nhật lại tới ma chay. Căn nhà vắng anh như rộng thêm ra. Chị buồn nhưng không dám trách nửa lời. Anh đã lo cho gia đình như thế, chị còn đòi hỏi gì. Chỉ có đôi mắt chị là ngày càng buồn. Nhưng buồn gì cơ chứ, anh vẫn yêu vợ, thương con, chẳng bao giờ ngược đãi hay tỏ ra coi thường chị, lại càng không có thói lãng nhăng - thứ mà chị ghét nhất ở đàn ông. Chị nghĩ thế nên bớt buồn, dần dà quên quên đi những rạo rức mà tình yêu thuở đầu anh mang đến cho chị.

Ngày cứ thế trôi...

9. Chương 9

Tiếng chuông điện thoại vang lên gắt gỏng khiến Huy choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Huy nhắc máy. Bên kia đầu dây, giọng con gái nhẹ nhàng:

- Huy vẫn thức đấy à? Duyên thấy đèn nhà Huy còn sáng, sợ Huy học quên giờ nên gọi điện nhắc thôi mà! Ngủ đi Huy nhé!

Huy cúp máy, đứng tựa lưng nhìn sang dãy nhà đối diện. Đợi nhìn thấy cái dáng thướt tha của Duyên khom lưng tưới hoa như mọi ngày, lúc đó Huy mới an tâm tin mọi việc khủng khiếp xảy ra với mình chỉ là một giấc mơ. Người con gái trong giấc mơ ấy chính là Duyên. Chỉ nghĩ thôi, Huy đã thấy thương Duyên đến quay quắt.

Huy ngã lưng xuống giường, biết chắc mình sẽ chẳng ngủ lại được. Trên bàn thờ, ánh mắt dong đầy tin yêu của cha như muốn nói với Huy: “Cố gắng lên con trai, tương lai đang nằm trong bàn tay con đấy!”.

Lần nào nhìn vào đôi mắt ấy, Huy cũng tự hứa với lòng mình không được để cha thất vọng. Bây giờ cũng thế, Huy lại hứa.

Con gái

Một ngày quá mệt mỏi, quá chán chường và nhớ anh. Đây là ngày cuối năm. Lạ thật! Cả một năm rông tắt bật, chỉ mong thời điểm này để nghỉ ngơi. Ấy vậy mà nó lại diễn ra như thế này.

Tôi ngồi tựa lưng vào gốc mai, nắng chiều chỉ còn vài vệt mỏng vương vãi trên khóm tường vi. Gió có ghé nhưng ra đi vội vã. Giọng cô phát thanh viên vang lên từ cái loa rè bên xă. Chương trình thời sự buổi chiều dường như có tác dụng báo giờ hơn là nội dung mà nó đề cập. Đã sáu giờ, tức là còn sáu tiếng nữa mới đến giao thừa, đồng nghĩa với việc tôi nên làm gì đó cho thời gian trôi qua mau bởi tôi biết, nó sẽ rất dài nếu không có anh.

Đứa bạn ghé ngang hỏi: “Năm nay đi chơi đâu?”. Tôi đáp nhanh: “Cũng như mọi năm”. “Ừ, tụi này cũng thế, luẩn quẩn ngoài đường đợi đến giao thừa rồi về. Chán thật!”. Tôi cũng đáp lại: “Ừ, chán thật!”, nhưng rõ ràng chẳng thấy chán chút nào. Người ta chỉ khát khao những thứ chưa đạt được hoặc những thứ đã mất đi nhưng hầu như ít ai ý thức được cần phải tôn trọng những gì mình đang có. Nếu không mất anh, tôi đã không nhận ra mình cần anh như thế này. Chấm dứt những cuộc hẹn với anh, cảm tưởng như thời gian thừa thãi quá nhiều. Mẹ bảo: “Đi ngủ sớm cho khỏe”. Tôi ngoan ngoãn lên phòng, nghe bên dưới mẹ thì thảo với chị dâu: “Con bé dạo này dễ bảo hẳn, lại ít đi chơi khuya”. Được khen nhưng sao tôi chẳng thấy vui chút nào, càng thêm lạc lõng. Mẹ thương tôi, lo cho tôi, nhưng quan tâm đến tôi thì không. Tuổi hai mươi, cuộc sống đầu đơn giản chỉ là những bữa ăn, giấc ngủ...

Chiếc đồng hồ ì ạch nhích lên từng giây. Sáu tiếng đồng hồ mà cảm giác thật dài, dài đến độ phải hoang mang. Có khi nào cây kim mỏng manh kia mệt mỏi quá thôi không chạy nữa?

Ra đường ư? Không khéo gặp chúng bạn, tội nó bu lại hỏi thăm, rồi thương hại, rồi tội nghiệp. Khi ấy, hàng loạt câu từ an ủi sẽ tuôn ra. Sau đó, tội nó xem tôi như một con búp bê bằng thủy tinh, chẳng đứa nào dám nói nặng hay trách mắng gì. Cả bọn giành nhau để được chở tôi. Với kịch này, tôi cũng đã diễn đi diễn lại rồi. Cốt chỉ để cho “nạn nhân vô tội” không có ý nghĩ bị bỏ rơi, chứ vui thú gì khi chở mấy chục ký kèm theo tiếng tiếng sụt sịt đằng sau ấy. Tiếp theo là đi ăn, đó cũng là phương pháp hữu hiệu để giải sầu mà. Trong bàn ăn, tôi vẫn là nhân vật được chăm sóc chu đáo nhất, đối xử tử tế nhất. Nạn giành ăn và “nhường” nhau trả tiền tuyệt đối không xảy ra. Ăn xong, chở nhau đi vòng vèo, đứa nào cũng len lén nhìn đồng hồ, dường như lo sợ kéo dài như thế này mãi sẽ không còn là “mình” nữa. Bực bội vì mất tong một buổi tối đẹp trời (chứ nói chi là thời khắc cuối năm lý tưởng như hôm nay!). Nhưng bạn bè mà, hy sinh cho nhau những lúc hoạn nạn mới đáng quý. Thế nên không đứa nào dám hé răng than vãn, chỉ ngấm ngấm đoán xem tên phản bội kia giờ đang ở đâu. Tội nó bắt đầu quan tâm hơn đến bọn con trai đi trên đường, thấy tên nào cũng nhang nhác giống kẻ mình đang truy tìm.

Nhóm chỉ có năm đứa con gái mà đã phải diễn ba màn kịch như thế. Bắt đầu là con Hoa và gần đây nhất là Tiên. Chúng tôi chỉ vào ba thằng con trai còn lại, kết luận: “Chỉ tại các người ưa thay lòng đổi dạ!”. Có đứa gân cổ lên chanh chua: “Thế con gái các người chung thủy lắm chắc. Chẳng lẽ mỗi lần bị đá, tôi tĩ tê kể lể, khóc than với mấy bà?”. Hóa ra chuyện thất tình chẳng phải dành cho riêng ai, cũng không lớn lao to tát gì cho lắm. Tuổi trẻ mà, có thể mới khát khao hạnh phúc chứ! Biết là vậy nhưng không tránh khỏi hụt hẫng.

Mà có gì khó hiểu đâu? Tôi với Thắng cũng chỉ là con người trong hàng tỉ tỉ con người ở trần gian này. Một khi đã quá rõ ràng về nhau thì cuộc tình hoặc khép lại, hoặc kéo dài một cách nặng nề. Nếu là Thắng, tôi cũng sẽ chọn cách này. Biết thế nhưng vẫn thấy buồn. u đó cũng chỉ là thói quen của con người mà thôi. Đã là thói quen thì khó thay đổi lắm!

Tôi cũng đã quen có anh trong những ngày lễ Tết.

Chiếc đồng hồ cũ xỉn, treo sát góc tường nhìn tôi như thách thức. Không thể ngồi mãi như thế này được. Chẳng lẽ lại rủ Phát chui vào một quán cà phê nào đó, dù có phải nghe những câu chuyện trẻ con vụn vặt, vẫn thấy dễ chịu hơn.

Mà Phát trẻ con thật! Nếu không thì làm gì nó lại hăm dọa báo cái tin làm tôi chết điếng người, lại còn hồ hởi khoe: “Anh Thắng nói sẽ đưa chị dâu tương lai về ra mắt trước giao thừa”. Lúc ấy, mặt tôi nghệt ra. Nó hiểu lầm tôi buồn vì nó lỡ khen đứa con gái khác đẹp hơn trước mặt tôi – đứa con gái mà hơn một lần chính miệng nó thốt ra tiếng “yêu”. Nó lóng ngóng đỡ lời: “Đấy là với anh Thắng thôi, với Phát thì chẳng ai có thể đẹp hơn một người. Người đó là Nghi đấy!”. Câu này tôi đã nghe ở đâu rồi, trong một... tập truyện ngắn hay bộ phim nào đó. Nhưng chắc chắn không dành ột đứa trẻ con, vì thế mà khi nó nói ra, nghe rất ngượng.

10. Chương 10

Bấm từng con số đã ghi sẵn trong đầu, một hồi chuông dài ngân lên. Tôi sợ hãi... cúp máy. Sao không nghĩ ra sớm rằng người nhắc máy có thể là anh, lúc đó hoặc là anh sẽ cúp máy, hoặc anh ngượng ngập xin lỗi bằng cái giọng rất nhỏ nhẹ, đại loại là anh biết anh sai, chẳng thể mong em tha thứ, bất cứ hình phạt nào của em anh đều chấp nhận, chỉ cầu xin em để cho anh và chị đến với nhau...

Xem ra, tôi phải một mình đối diện với nỗi cô đơn của mình, chẳng thể dựa dẫm mãi được. Khoác thêm lớp áo phòng khi trời đổ sương, tôi đi bộ hòa vào dòng người náo nhiệt. Đi mãi, chỉ thấy bước chân mệt mỏi và tâm tư thêm nặng trĩu. Giờ này, chắc anh đang hăng hái chỉnh sửa lại bình hoa, kiểm tra đồ đạc bữa bọn trong phòng lại một lần nữa, gỡ bỏ khung hình tôi cười rất tươi mà anh lén chụp hồi đầu niên học. Con gái vốn ưa suy diễn lung tung mà. Tất cả các động tác đó, anh vừa làm vừa huýt sáo bản nhạc “Ôi cuộc sống mến thương”[1]. Anh nói bài hát đó giúp anh tìm thấy lòng tin ở chính mình. Rồi anh leo lên xe trước khi ngấm lại bó hoa lần nữa, cố ôm nó vào lòng vì không muốn mất đi vẻ tươi tắn khi trao cho chị, có thể anh sẽ đi qua con đường này hay bất cứ con đường nào đó mà tôi và anh đã từng đi qua. Chị đứng đợi anh với tâm trạng hân hoan lẫn mong chờ. Anh hỏi chị câu mà anh thường hỏi tôi: “Em đợi có lâu lắm không?”.

Anh bồi bàn nhìn tôi đi một mình với ý dò hỏi. Tôi điềm nhiên lựa một chỗ khuất, kéo ghế ra sát mé bờ sông với động tác nhuần nhuyễn như đã được diễn ra nhiều lần. Thực lòng, tôi chưa nghĩ sẽ có ngày mình đến đây mà không có anh. Anh bồi bàn tiến lại, vẻ thông cảm:

- Đi uống cà phê một mình cũng có cái hay của nó phải không em?

Tôi đáp lại bằng nụ cười gượng gạo nhưng tôi quá nên anh chẳng thấy. Người ta có vô vàn lý do để biện hộ mình, để trốn tránh chính mình.

Chiếc đồng hồ trên tháp chuông của ngôi nhà thờ cổ kính thông thả gõ mười một tiếng. Tôi cảm thấy hài lòng vì mình đã vượt qua được thời gian. Nỗi buồn rồi cũng sẽ trôi qua như thời gian mà thôi. Giờ này, chắc mẹ đang tựa cửa đứng chờ, xót xa vì dáng người xanh xao ngày một gầy rộc đi của tôi...

Phổ xá thưa người hơn, tôi thấy bóng mình đổ dài trên con hẻm đơn độc. Chỉ ít phút nữa thôi, mùa xuân về rồi, sao vẫn thấy xa xăm với vội.

Bước chân tôi khựng lại. Anh đứng sừng sững trước mặt, dáng cao với khuôn mặt hiền từ nhưng cương nghị.

- Anh chờ em suốt ba tiếng, cả mẹ cũng chẳng biết em đi đâu. Em làm anh lo quá!

- Mà sao em tránh mặt anh thế! Cả điện thoại cũng không thèm nhận.

- Anh không tưởng tượng ra mùa xuân này sẽ dài như thế nào nếu không có em.

- Anh có lỗi vì muốn giới thiệu em với gia đình nhưng chưa xin phép em trước. Nếu em không đồng ý...

Tôi chạy đến gục đầu vào vai anh cho thỏa nỗi nhớ mong, tủi hờn. Lời nói lúc này chẳng còn cần thiết. Anh lau dòng nước mắt chảy dài trên má tôi, vỗ về:

- Thôi nào, mẹ đang chờ em đấy!

Bình minh trên cao nguyên

Tôi trở về trong một ngày cuối thu. Trời cao nguyên mưa đến náo nùng. Con đường đất đỏ quen thuộc nhầy nhụa nước, lồi vào trơn trượt. Tôi bám chặt đám cỏ dại ven đường mà men đi, cổ khứa vào tay tôi rất buốt.

Nếu là ngày trước, tôi đã khóc. Chẳng phải đau đớn hay có nỗi thống khổ thâm kín nào, vẫn cứ đứng trước gương nhìn vào mà khóc, cốt chỉ để cặp mắt sưng húp lên. Khi đó, mẹ sẽ lo lắng, sẽ rối lên như thể sắp có tai họa lớn. Những ông anh không dám bước mạnh hay nói lớn, đồng loạt kiểm điểm lại mình, cố tìm ra chi tiết nào đã làm tổn thương đứa em gái bé bỏng. Chiều hôm ấy, bố phải bỏ việc ở công trường, gấp gáp chạy về sau cú điện thoại đầy nước mắt của mẹ. Bố nhìn tôi nằm thiêm thiếp trên giường, vẻ mặt đầy căng thẳng. Cho tới khi bố đến thật gần, tôi mở mắt choàng tay qua cổ bố. Biết tôi giả đò nhưng bố không giận, chỉ đe: “Từ giờ không được đùa kiểu ấy, đứa con gái rượu của bố mà có chuyện gì thì bố lo lắm, biết chưa?”.

Ngày ấy, tôi vừa tròn mười ba tuổi.

Mười sáu tuổi, tôi đã ra dáng một thiếu nữ. Lũ bạn gái nhìn tôi thâm ghen tị. Vài thằng con trai thập thò đến tán tỉnh. Những ông anh trai nhìn chúng như nhìn... kẻ cướp. Anh cấm không cho tôi qua lại với bất cứ tên con trai nào, như thể ngoài những ông anh đáng kính của tôi ra, lũ con trai trên thế gian này không tin được. Vì thế mà tôi rất ít bạn. Một buổi sáng đẹp trời, tôi hốt hoảng khi phát hiện một “ả” mụn nằm hiên ngang trên mặt. Tôi khóc rầm rức, buổi chiều đưa cặp mắt sưng mọng đến lớp. Nam nhìn, lo lắng hỏi, giọng thiết tha hơn hẳn mọi ngày:

- Hương sao thế? Đau ở đâu à?

Từ đó, tôi càng “hăng say” khóc, chỉ để được nghe giọng nói ấm áp ấy kèm theo ánh nhìn rất lạ của Nam.

11. Chương 11

Mãi suy nghĩ, bước chân tôi lệt thềm xuống cái hố to tướng trước mặt, nước bắn lên tận tóc. Mất thăng bằng, tôi chúi người về phía trước, khớp xương chân như rời ra đau nhói. Tôi ngồi hẫng xuống, dựa lưng

vào gốc cây sần sùi ven đường, cố cắn răng để nén cơn đau. Sao bỗng dưng thêm được khóc. Từ ngày xa nhà, tôi bỏ hẳn thói quen ấy. Còn nhớ, hồi mới ra trường bị thất nghiệp, tất cả bỗng trở nên túng quẫn, và dường như chỉ cần tồn tại đã là thử thách lớn. Cả tôi với Vân lúc đầu còn “sáng tạo” ra lý do để an ủi nhau, sau này chẳng còn lời nào để an ủi, Vân đề nghị: “Hay là mình cùng khóc cho nhẹ nhõm”. Tôi nghe mà bật cười. Bây giờ, thỉnh thoảng, nó viết thư lên vẫn nhắc: “Mày là đứa bạn keo kiệt nhất mà tao gặp. Tiết kiệm cả nước mắt!”.

Có lẽ do tôi đã khóc quá nhiều chăng? Tuổi trẻ, người ta thường không nhận ra những việc làm của mình là vô bổ. Tôi nhớ, chỉ có lần cuối cùng tôi khóc là có lý do chính đáng nhất. Lần đó, nổi mất mát quá lớn, quá đột ngột ụp xuống nhà tôi. Cơn lũ khóc nghệt cướp đi bố cùng hai người anh tôi thương yêu. Mẹ khóc vật vã đến lá đi, tôi chỉ còn biết gục đầu vào vai anh cả cho nước mắt chảy dài...

Hôm ấy, trời vẫn còn bão, mây đen kéo về vần vũ như một con quái vật hung tợn. Gió gào thét như muốn xé toạc cả bầu trời. Giữa lúc ấy, tôi nghe có tiếng cười thật lớn, cười sang sảng, nghe đến rợn người. Mọi người có mặt trong đám tang đều đổ dồn ánh mắt về nơi phát ra tiếng cười. Tôi tròn mắt kinh ngạc: Mẹ!

Kể từ đó, không bao giờ mẹ khóc được nữa.

Mẹ chỉ cười, cười một cách vô thức. Ngày ngày, tôi nhìn mẹ áo quần lem luốc, tóc tai rối bù. Mẹ tôi đó sao? Người chăm bẵm cho tôi từng miếng ăn, giấc ngủ; người đã vất cạn kiệt tuổi thanh xuân của mình lo cho anh em tôi nên người bây giờ chỉ còn là cái bóng quẩn quanh bên dòng đời khắc nghiệt.

Anh cả lấy vợ trong một ngày đầu xuân, khi hoa ban đã nở trắng khắp triền đồi, nắng vàng óng ả trải đều trên thôn bản. Nghe theo lời chú, anh em tôi gạt nước mắt đưa mẹ về ở tạm trong căn nhà cuối chân đồi, chờ cho xong hôn lễ mới rước mẹ về.

Chị dâu là người cùng làng, chỉ cách một ngọn núi phía đông. Tôi gặp chị một lần hôm tham dự lễ tuyên dương giáo viên giỏi. Chị có cặp mắt sáng và khuôn mặt bầu tròn, phúc hậu. Mẹ không tỏ ra lạ lẫm chị như những người khách lạ. Chị nói gì mẹ cũng nghe răm rắp. Những bữa ăn điều độ, đúng giờ ngày càng giúp mẹ tỉnh táo hơn.

Mùa hè đến cùng với cái nắng gắt gao của vùng cao nguyên vốn đã khắc nghiệt. Ông bác sĩ già vượt qua dãy đồi bằng tình người hơn bằng sức lực ở cái tuổi ngoài bảy mươi ấy. Đường xa như thế, đồi cao như thế! Có gì ông chỉ mang đến cái lắc đầu rất nhẹ, nhẹ lắm, nhưng đủ làm tắt ngấm niềm hy vọng mỏng manh trong anh em tôi. Vĩnh viễn tôi không còn nghe được bất cứ lời dạy bảo ôn tồn nào của mẹ. Quá tuyệt vọng, đến nỗi tôi có cảm giác điều đó còn khó chấp nhận hơn cả cái chết. Hôm ấy, bầu trời cao nguyên giăng kín mây, nghĩa trang bị khuấy động bởi một đám tang lớn. Cách đó không xa, tôi thấy những con người vật vã bên quan tài, chợt nhận ra cuộc sống này đáng quý biết bao. Phải chăng, điều ý nghĩa chính là nhờ mối quan hệ nhân sinh ấy.

Đêm đó, tôi không ngủ, nghe văng vẳng từ bên kia đồi giọng hát của một ca sĩ như gào lên trong cơn tuyệt vọng: “Ô hay, tại sao ta sống chốn này, quay cuồng mãi hoài có gì vui...”. Nửa đêm tỉnh giấc, chợt nhận ra mình cần phải có cái gì đó khác đi, dẫu sao thì cuộc đời cũng ngắn ngủi lắm...

Chị tiễn tôi ra đến thị xã, vừa đi vừa căn dặn: “Em cố gắng chú tâm vào học, đừng quá đau lòng về mẹ. Chị tin em sẽ đạt được ước nguyện của mình, nhưng không phải ở thị xã heo hắt này. Cố lên em nhé!”.

Rời xa cao nguyên, tôi mang theo ánh nhìn đầy tin yêu của chị, cả lòng quyết tâm cho khát vọng vừa mới hình thành: được làm cô giáo giống như chị.

Những suy nghĩ miên man đã dẫn bước chân tôi đến nhà lúc nào không hay. Mẹ tôi ngồi trên chiếc ghế bành đặt trước cửa. Đã năm năm trôi qua, tôi chưa đêm nào chợp mắt mà không nghĩ về mẹ, thêm có giây phút nào đó được sà vào lòng mẹ. Con Milu chạy bổ ra sữa ỉn ỏi. Mẹ dõi mắt về phía tôi. Bà nhìn tôi thật lâu rồi gọi lớn:

- Con dâu ơi, nhà có khách!

Tim tôi nhói lên như có ai đó vừa xiết mạnh. Chị tôi đang loay hoay bên mấy con lợn, vội vã chạy lên. Thấy tôi, chị khựng lại. Chị hốc hác và đen đi nhiều. Tôi chạy đến bên chị, gục đầu trên đôi bờ vai gầy xương và chị ôm lấy tôi. Mẹ nhìn ngạc nhiên lắm, bà đi lại gần hỏi:

- Ai thế?

Chị gạt vội nước mắt, quay sang mẹ nói lớn:

- Là cô Út nhà mình đấy, mẹ không nhận ra à?

Tôi nhìn vào ánh mắt mẹ chờ đợi. Chị quay sang tôi, giọng nghẹn lại:

- Mẹ bị lãng tai em ạ!

Quay sang mẹ, chị nói lớn:

- Là cô Út của cu Bi. Cô ấy đã trở thành cô giáo, hôm nay về thăm mẹ đấy!

Mẹ dõi về tôi ánh nhìn xa lạ. Chị vẫn kiên nhẫn:

- Là cô Út, cô...

Tôi ngắt lời chị:

12. Chương 12

- Thôi chị ạ, em chỉ cần thấy mẹ mạnh khỏe là em mừng rồi. Chị vất vả quá!

Anh bảo chị làm thật nhiều món ăn mà tôi thích. Đó là những món ăn dân dã mà chỉ nơi vùng cao nguyên mới có, trộn lẫn cả vị mặn của giọt nước mắt nóng hổi vừa rơi. Ngoài kia, bóng tối đã trùm xuống từ khi nào. Đêm cao nguyên có trăng, nhưng là trăng mùa thu nên cô đơn lắm! Chỉ qua đêm nay thôi, ngày mai bình minh sẽ trải vàng khắp cao nguyên êm đềm...

Tiếng gậy

Theo lời giới thiệu của Duy, tôi bỏ ra nửa buổi để đi tìm căn gác trọ trong hẻm cụt vắng người. Duy bảo: “Nơi đó yên tĩnh, nhất định hợp với Hạ”. Chiếc xe đạp đưa tôi qua con đường ngoằn ngoèo, rải đầy sỏi và đá, hai bên đường là những hàng quán lèo tèo hoang sơ, bán vài thứ vụn vặt. Lâu lâu mới thấy chiếc xe lam chạy vụt qua, bụi mù cả quãng đường. Chỉ nằm cách quốc lộ lớn vài trăm mét, vậy mà nó tách hẳn cái ồn ào của đô thị. Tôi đạp xe thật chậm, nghe gió xào xạc trên tán lá, cảm giác thanh thản lan tỏa khắp người.

Tôi quen Duy hôm đầu tiên vào làm xưởng vẽ. Ông chủ cười xởi lởi: “Anh chị là sinh viên Mỹ thuật hả?”. Chúng tôi đồng thanh “ạ”, ông tiếp: “Ngày trước, tôi cũng như anh chị thế này, lầy nghề nuôi nghề cũng tốt. Bây giờ, anh chị tự giới thiệu mình bằng bức vẽ nhé!”. Ông khuất hẳn khỏi bức tường sau khi căn dặn những điều cần thiết. Duy chìa cho tôi xem bức họa khuôn mặt đứa con gái với những nét hài hước, giọng Duy tinh nghịch: “Là bạn đấy!”. Tôi nghiêng đầu thẳng thốt: “Ôi, mình đáng sợ thế sao?”. Cả hai cùng cười vang. Thế là chúng tôi quen nhau. Thời gian và sự đồng cảm kéo chúng tôi lại gần nhau hơn, trên mức tình bạn nhưng chưa đủ lớn để gọi là “tình yêu”.

Chẳng khó khăn gì khi tìm ra căn gác trọ mà Duy mách bảo bởi nó nằm hắt trong tận cùng con hẻm. Tôi cứ việc thông thả đạp xe cho đến hết con đường. Trước mặt tôi là căn nhà xây rộng, còn mới nhưng xung quanh mọc toàn cây đại. Trước nhà có giàn tigon rậm rịt, từng cây quấn vào thân sắt, phơi ra những chùm hoa nặng trĩu.

Ông lão xuất hiện sau chậu kiểng với vẻ mặt đôn hậu. Tiếng gậy lọc cọc tiến gần lại phía tôi:

- Dạ...

Tôi chậm rãi giải thích cuộc viếng thăm, lòng không mấy hy vọng bởi nó hoàn toàn khác với những gì tôi tưởng. Một căn gác nhỏ, chủ yếu là căn yên tĩnh. Ông lão có dáng người phúc hậu tựa như ông tiên trong trí tưởng tượng của tôi thuở nhỏ. Mãi đến khi “ông tiên” đưa tôi vào nhà, trèo lên khỏi bậc thang hình xoắn ốc và dừng lại trước một căn phòng khá sang trọng, lúc này tôi mới cảm thấy... giận Duy hơn bao giờ hết. Duy tưởng tôi là tỷ phú chắc? Ông lão đưa tay kéo màn cửa màu xanh ngọc, bên ngoài là một bức tranh thiên nhiên tuyệt vời. Giọng ông thật nhẹ: “Cháu cứ yên tâm mà học, ta chỉ cần có hơi người cho bớt lạnh lẽo. Không việc gì phải nghĩ ngợi. Ta coi cháu như con cháu...”. Ông lão chưa nói hết câu đã khuất hẳn sau tấm rèm cửa phất phơ, tiếng gậy lọc cọc nghe cô độc đến lạ.

Chị giúp việc phụ tôi sắp xếp những thứ lặt vặt. Chị vừa làm vừa kể:

- Tôi ông chủ lắm! Con cháu cả đàn nhưng chẳng ai ở với. Họ bận lao vào kiếm tiền để mua lấy sự cô độc cho ông lão. À! Ông bảo chị cứ lấy tiền trợ của em như những nơi khác. Ông sợ không lấy, em lại nghĩ ngợi rồi bỏ đi.

Đêm. Tôi kéo tấm rèm cửa nhìn ra ngoài. Màn đêm đen thẫm như một chấm than khổng lồ. Mảnh trăng non yếu ớt chẳng làm sáng nổi cái khối đen đặc quánh đó. Tôi rùng mình, cảm giác ngột ngạt khi mình cũng bị ép chặt mà chẳng thể vùng vẫy ra được. Tôi nghĩ về ông lão, tiếng gậy lọc cọc khô khan và những tháng ngày hiu quạnh cuối cuộc đời... “Hạ đừng phí thời gian để nghĩ những chuyện như thế. Mình không phải là thần thánh để xóa đi mọi bất công được” - Duy từng nói với tôi như thế! Lúc đó, tôi cảm thấy Duy sống vô cảm và quá thờ ơ. Bây lại thấy mình sai. Việc của tôi là sáng đến trường, chiều làm thêm ở xưởng vẽ, hàng tháng gởi tiền nhà trọ. Thế là đủ!

Xưởng vẽ của tôi làm chuyên vẽ bảng hiệu quảng cáo, đủ các màu xanh đỏ lòe loẹt. Chủ yếu là phải nổi bật, thích hợp hơn với những kẻ ưa chuộng hình thức. Ông chủ xưởng vẽ tuổi ngoài bốn mươi, có cô con gái đoán chừng mười chín, hai mươi tuổi, suốt ngày chỉ biết cười và nói những điều vắn vớ, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Cuộc sống đơn giản thường là vô nghĩa. Duy ghé tai tôi, bảo: “Ông chủ nói cô ấy sẽ khỏi sau khi lấy chồng, nhưng...”. Duy im bật, mắt hướng ra phía đường, nơi có những con người chen chúc xuôi ngược. Tôi thầm hiểu điều gì sau chữ “nhưng” đó. Mỗi người có một số phận, dẫu thế nào chẳng nữa họ vẫn tự an ủi mình bằng cách tin vào những điều mong manh nhất.

Cúp điện. Xưởng vẽ tối đen. Duy đốt đèn, sắp xếp những thứ ngổn ngang, miệng khe khẽ ngân nga một bài hát nào đó nửa quen, nửa lạ. Tôi ngồi thu người trong góc phòng, mắt mở to đến đâu cũng chỉ thấy một màu đen dày cộm, cả cái đầu bù xù của Duy cũng đen nốt. “Còn sớm, mình đi uống cà phê Hạ nhé!”. Những lời mời của Duy luôn có sức mạnh vô hình nào đó, khiến cho rất ít khi tôi buông ra tiếng “Không”.

Quán cà phê nằm quay ra phía bờ sông. Cúp điện, cảnh vật chìm trong màn đêm, mà nếu có điện chắc gì sáng hơn bao nhiêu? Tôi không nghĩ là mình lại đến những nơi như thế này. Từ ngày biết Duy, tôi mới có dịp biết thứ nước đen đặc quánh ấy. Lần đầu, thấy tôi nhần nhó, Duy cười đọc cho tôi nghe mấy câu thơ: “Hãy tập ăn cay đi. Để rồi quen với đắng. Cuộc đời đâu phẳng lặng. Mà cứ chén ngọt ngào”. Lúc đó, nhìn Duy có vẻ quan trọng hóa vấn đề. Tôi thích nhìn Duy như thế này hơn: một Duy phong trần, bụi bặm nhưng chưa đến nỗi gọi là bê tha.

Ánh đèn dầu leo lét chỉ đủ để nhìn thấy từng giọt cà phê chậm rãi đều đặn nhỏ xuống. Nhìn nhàn nhạ đến khó chịu. Lại một điều, có những kẻ luôn mở miệng kêu than phải chạy đua với thời gian, vậy mà có thể ngồi nhìn từng giọt nước ấy lại không thấy phí. Nghĩ cho cùng, cũng phải có lúc lắng lại như thế! Còn hơn là lúc nào cũng cắm đầu vào công việc.

13. Chương 13

- Hạ nghĩ gì vậy?

- À, nghĩ về những kẻ đi mua lấy sự cô độc.

- Gì cơ?

- Không, Hạ đùa thôi!

- Chẳng qua Hạ chưa nghĩ hết cái gọi là ma lực của đồng tiền.

Tôi không giấu được vẻ sững sốt:

- Duy nghĩ thế à?

- Ừ! Nhưng cũng cần phải có một chỗ dựa. Tôi quay ra phía bờ sông, nhìn những con thuyền lênh đênh dật dờ trên sóng nước. Có những nỗi buồn ập đến mà không phân tích được là vì gì!

Đã cuối thu. Lá trong vườn rụng nhiều. Mỗi sáng, ông lão ra vườn từ tờ mờ sớm, nhặt từng chiếc lá gom lại thành đống. Mùi khói bay xộc vào phòng và tiếng gậy lộc cộc đã trở thành thói quen đánh thức tôi dậy. Một ngày mới lại đến.

Duy đến bất ngờ vào một buổi sáng chớm đông. Tôi đưa Duy đi dạo quanh khu vườn. Cái se lạnh của từng cơn gió cuối đông mơn man. Phảng phất đâu đó mùi hương hoa cỏ nồng nồng, ngái ngái. Tôi nhét hai tay vào túi áo khoác rộng thùng thình, tự hỏi từ bao giờ tôi có cảm giác bình yên khi bên Duy như thế này. Nhớ có lần Duy bảo: “Những người nào cứ mãi miết đi tìm hạnh phúc thì chỉ gặp bất hạnh mà thôi. Bởi vì hạnh phúc không có thật, mà nếu có thật đi nữa cũng mong manh lắm, dễ vỡ lắm!”. Duy đứng lại, hai bàn tay đan xen vào nhau, vẻ khó khăn khi phải diễn đạt điều gì đó. Tôi chưa từng thấy Duy như thế:

- Thực ra, Duy đến đây vì... Ông chủ mở xưởng vẽ mới... Ông... ông... con gái ông...

Duy cố gắng lắm, câu chữ vẫn cứ lộn xộn khi thoát ra khỏi miệng. Tôi sửng sốt giống như một luồng điện vừa chạy khắp cơ thể, nhưng cũng kịp trấn an:

- Hạ hiểu rồi!

- Hạ không buồn chứ?

- Không!

Tôi nói nhanh rồi quay đi vội vã. Nếu tôi nói tôi buồn thì sao nhỉ? Duy có bỏ được ma lực của đồng tiền để trở về với tôi không? Mà có gì tôi phải nghĩ vậy khi tôi và Duy, ngay cả cái nắm tay e dè cũng chưa có? Con gái thường thế, chưa là gì của nhau nhưng vẫn không muốn người kia thuộc về người khác. Trong tôi tràn dâng lên nỗi hứt hẫng, lớn hơn hẳn nỗi buồn. Tôi nghĩ đến ngày Duy trở thành ông chủ của xưởng vẽ đứng bên cạnh cô vợ xinh đẹp nhưng chỉ biết cười. Rồi những năm tháng cô quạnh tuổi già, có như ông lão, mỗi sáng đi lượm từng chiếc lá nằm đơn độc gom lại thành đống, đốt lên để tìm chút ấm áp... Bây giờ, tôi thêm đến cháy bỏng được nghe giọng nói và nụ cười thân thiện của Duy khi chia ra bức tranh: “Là bạn đấy!”.

Nhìn mớ đồ đã được xếp gọn, giọng chị giúp việc thẳng thốt:

- Có gì phiền hà đến em hả?

- Dạ không, em chuyển chỗ làm mới, xa hơn, đi về bất tiện. Chị gửi lời chào ông hộ em, nói cho em cảm ơn ông nhiều. Cả chị nữa.

Tôi ôm hôn chị thật vội rồi quay đi. Màn đêm đã phủ dày, sương giăng kín cả khu vườn. Tất cả lùi xa dần. Chỉ một điều làm tôi day dứt là chưa một lần tôi bỏ ra chút thời gian để trò chuyện cùng ông dù tôi thừa biết nó sẽ làm vơi bớt trong ông bao nhiêu nỗi cô quạnh...

Nơi ấy, mùa xuân đã đi qua

- Hân, Hân ơi!

Hạ ủa vào nhanh như một cơn gió, trên tay cầm tờ báo học trò mới ra. Nhìn nét mặt tươi tắn của nhỏ, Hân đoán ngay ra niềm vui gói trọn trong tờ báo xinh xắn quen thuộc ấy. Từ xa, Hân cũng hét lên:

- Có bài được đăng hả nhỏ?

- Không, Hạ đoạt giải. Giải B, không có giải A nhé!

Hạ sung sướng ôm chầm lấy bạn, tưởng như bao nhiêu niềm vui trên thế gian này gom lại, đọng trên đôi mắt sáng ngời của nhỏ. Hân lướt vội qua trang báo. Đúng rồi, tên Hạ nằm ngay hàng thứ hai. Kế đến là hàng thứ ba, rồi thứ tư, thứ năm,... thứ mười. Mắt Hân thoáng chút buồn. Hạ không phải là đứa vô tâm, lại hiểu Hân hơn bất cứ ai. Nó nhìn sâu vào mắt Hân, giọng chân tình:

- Hân đừng buồn, mình còn nhiều cơ hội phía trước mà. Lần này chưa được ...

- Ừ, mình không nản đâu.

Niềm vui trở lại, long lanh trong mắt đôi bạn. Tưởng như cả nắng cũng đang vui mừng, nhảy nhót bên khóm tường vi ngoài kia. Vui quá đi mất, Hạ cứ muốn hét lên thật lớn ọi người biết mình đang hạnh phúc như thế nào. Nhưng bên cạnh đã có Hân rồi, chỉ một mình Hân thôi cũng đủ cho niềm vui tăng lên gấp đôi.

14. Chương 14

- Lần này thì gã lớp trưởng sáng mắt ra rồi nhé! Hân biết không, hôm Hạ viết xong, đưa gã đọc, gã nhăn mặt chê, nào là văn chương lòng thông, câu từ lủng củng. Gã bảo dạo này mình viết “xuống tay”. Ôi chao, lúc ấy Hạ “cầm thù” gã khủng khiếp, nhất là lúc gã hùng hồn bảo mình phải cắt đi đoạn giữa, cái đoạn ...

- Chị hai!

- Ủa, Tùng, em đi học về sớm vậy. Em vô đây chị cho xem cái này. Đó, thấy không, chị đoạt giải thật rồi nhé, lần này thì giấc mơ chị thường kể cho em nghe đã thành hiện thực rồi. Chừng nào phát giải, chị sẽ mua cho em chiếc xe đạp để em đi học. Xem nào, loại nào vừa tốt vừa bền nhỉ. Ủm, loại...

- Chị hai! Em ...

- Thôi được rồi, từ từ tính sau ha. Bây giờ em về trước, chị chạy ra chợ mua chút đồ ăn. Hôm nay phải ăn mừng mới được. Ba mẹ mà biết tin chắc sẽ vui lắm.

- Chị hai, chú Vĩnh mới đến đưa mẹ với bé Xuân đi rồi.

Hạ ngỡ ngàng. Nó nhìn giọt nước mắt từ từ rơi xuống trên khuôn mặt bầu bĩnh của Tùng.

- Mẹ bỏ chị em mình rồi chị hai ơi!

- Tùng ngoan đừng khóc, em còn có chị đây mà...

Hạ cay đắng nghĩ: ba cũng sẽ nói với mình câu này. Nhưng còn ba? Ai sẽ đồng hành với ba trên quãng đường đời còn lại, nếu không có má?

Hạ ôm chặt Tùng vào lòng. Vẫn không thể khóc, chỉ có nước mắt Hân rơi ướt cả bờ vai nó.

- Hạ không sao đâu, cảm ơn Hân. Thôi, Hạ về nhé!

- Với tư cách lớp trưởng, tôi đề nghị bạn Mai viết kiểm điểm trước lớp vì hành vi sai trái của mình.

Mai đứng lên, giọng thần nhiên:

- Lớp trưởng nói quá lời, tôi chẳng làm gì sai trái cả.

- Đúng, chẳng ai cấm cản bạn mặc những kiểu áo hở hang ấy. Nhưng đây là nhà trường chứ không phải sàn nhảy! – Giọng Hạ đầy giận giữ.

Mai cười, vẻ giễu cợt:

- Hạ muốn nói tôi là loại gái ăn chơi chứ gì. Phải, tôi là loại gái ấy đấy, nhưng tôi không đến nỗi bỏ nhà theo trai như ai đó...

- Đủ rồi, Mai! – Mắt Quân long lên, nhưng không còn kịp nữa. Hạ chạy thật nhanh ra hiên lớp, tay ôm mặt khóc ngất.

Sáng, nắng trải một lớp thật mỏng lên mảng sân trước nhà. Mảnh vườn phía trước, cỏ lên xanh mơn mớn. Nhìn kỹ mới thấy khóm tường vi mà có dạo, ngày nào Hạ cũng ra ngắm soi. Bây giờ nhìn nó èo uột như kẻ bệnh hoạn. Hạ ngồi nhìn, nghĩ không biết nên để nó sống hay nhổ quách nó đi.

- Đứng Hạ!

Hạ giật mình ngược lên, chạm phải ánh mắt nửa quen nửa lạ: Mẹ!

Ánh mắt ấy nhìn Hạ bối rối:

- Con thích loài hoa ấy lắm mà, sao lại nhổ nó đi?

Đúng mẹ rồi, chỉ có mẹ mới biết Hạ yêu tha thiết loài hoa ấy. Nhưng người đàn bà đứng trước Hạ sang trọng quá. Bà ta mặc áo màu đỏ, tóc búi cao đầy kiêu hãnh, lớp phấn son tô thêm từng nét sắc sảo trên khuôn mặt bầu tròn. Hạ thụt lùi lại, rùng mình nghĩ: không, nhất định không phải mẹ.

- Con gái! Mẹ biết con khó mà tha thứ ẹ. Con cứ trách mẹ thật nhiều, chỉ mong con hiểu là mẹ rất yêu con.

Một giọt nước mắt rơi xuống, cái nhìn trộn lẫn giữa yêu thương, khổ đau và tham vọng vây bủa lấy Hạ. Chỉ cách vài bước chân là Hạ có thể gục đầu trên vai mẹ mà khóc cho thỏa nỗi nhớ mong, nhưng có một khoảng cách vô hình nào đó khiến Hạ không đến được bên mẹ. Hạ tránh ánh nhìn của mẹ, phóng tầm mắt ra xa, vô tình mắt Hạ chạm phải chiếc xe hơi màu trắng đậu trước hẻm. Hạ bình tĩnh. Những yêu thương tan ra. Hạ nhìn thẳng vào mắt người đàn bà đối diện, giọng lạc đi trong tiếng nấc:

- Giả dối thế đủ rồi! Bà còn về đây làm gì nữa? Tôi không cần!

- Mẹ muốn gặp con, gặp em Tùng lần cuối.

Lần cuối? Anh mắt Hạ sưng söt.

- Chú Vĩnh đã sắp xếp xong giấy tờ đưa mẹ và em Xuân sang bên ấy!

- ...

- Đây là món quà nhỏ chúc mừng con. Mẹ rất hạnh diện khi biết tin con đoạt giải cao nhất trong cuộc thi ấy. Cố gắng lên con gái. Thôi, bây giờ mẹ phải đi.

Lời mẹ nghe mới nhẹ nhàng làm sao. Có phải tất cả mọi thứ cuối cùng đều nhẹ tênh như thế? Giống như một buổi chiều hoàng hôn, nắng rớt loang trên sân rồi tan đi lặng lẽ...

15. Chương 15

Chiều, mặt trời ẩn mình sau dãy nhà cao tầng phía bên kia đường. Hân nhìn xuống dòng sông nước đen ngòm lững lờ đầy rác rưởi, lâu lâu bốc lên thứ mùi không thể gọi tên, lòng không hiểu tại sao cả Hân và Hạ đều gần bó với nó như thế, cái mảng cỏ nằm choãi ra bờ sông, bên cạnh gốc bằng lăng tím ngắt một màu u uất ấy. Rồi Hân lại nghĩ, giữa lòng thành phố mà làm chủ một miếng đất như thế này không phải lý tưởng hay sao? Xem ra cần phải học thói quen biết bằng lòng với những gì mình có, như thế cuộc sống đơn giản đi nhiều.

- Hát đi nhỏ! – Giọng Hạ nhẹ như gió thoảng.

Hân liến lấu:

- Mời quý vị đến với chương trình ca nhạc theo yêu cầu. Xin hỏi tiểu thư thích bài hát nào tôi sẽ đáp ứng ngay ạ!

Hạ cười vang. Cả hai cùng gào lên bản nhạc yêu thích:

Hãy cố vươn vai mà đứng

Tô son lên môi mỉm cười

Hãy cố yêu người mà sống...

- Stop!

Giọng hát tắt lịm. Hạ và Hân quay lại ngơ ngàng: Quân!

- Quân không thích nghe câu tiếp theo đâu.

Sau một phút ngạc nhiên, Hạ hỏi ngớ ngẩn:

- Quân... Quân ở đâu ra vậy?

Hân cười xòa:

- Chà, một vị khán giả khó tính đây!

Quân nhăn mặt, chống chế yếu ớt:

- Đâu có, hai bạn hát hay lắm, nhưng... đừng hát câu kế tiếp, cái câu “Lâu rồi đời mình cũng qua” ấy! Nghe có vẻ chịu đựng thế nào.

Anh bạn lớp trưởng gương mẫu này tưởng đâu chỉ biết học và làm... lớp trưởng thôi, ai dè cũng sâu sắc quá đi chứ! Hân cười, hỏi lại câu của Hạ:

- Quân ở đâu ra vậy?

- À, mình định ghé nhà Hân để đưa cái này!

Quân chìa ra tờ giấy. Hàng chữ “Thể lệ cuộc thi truyện ngắn...” ngay tức khắc thu hút hai đứa, nhất là Hạ. Nhỏ từng đoạt giải những cuộc thi lớn nên có phần tự tin hơn. Hân thì không được như Hạ nhưng cũng ít khi chịu bỏ cuộc, mặc dù chưa có cuộc thi nào chịu mỉm cười với mình. Tuy nhiên, chỉ qua vài truyện ngắn được đăng, tên của Hân đã được một số bạn đọc biết đến. Hân viết bằng lòng đam mê và khát vọng mãnh liệt nên những thất vọng chẳng làm Hân gục ngã. Dẫu thế nào cũng phải đứng lên đi tiếp chứ. Cuộc sống mà đứng im một chỗ, chắc buồn lắm.

- Giải thưởng lần này đặc biệt lắm nghen! - Quân sôi nổi - Họ chỉ nhằm mục đích chọn ra một gương mặt trẻ thật xứng đáng để giới thiệu cho Hội Nhà văn. Xem như nuôi dưỡng mầm non ấy mà! Những bạn vào chung khảo sẽ chỉ có nhuận bút.

Ồi chao, như thế thì còn gì bằng. Hân từng ao ước được tiếp cận với các cô chú trong ấy, chỉ để biết xem họ ăn gì, uống gì mà lại viết hay đến thế? Ngớ ngẩn thật. Nhưng không ngờ có một ngày, cơ hội ấy lừng lững xuất hiện. Chỉ là xuất hiện thôi, còn mỉm cười với ai lại là chuyện dài ở phía trước..

*

Ngày...

Tôi cảm thấy bất an. Như có vật gì đó đè nặng lên người, rất ngột ngạt, khó thở. Tôi vùng vẫy, cố hết sức để thoát ra nhưng vô vọng. Bắt đầu từ hôm qua, lúc cô chủ trở về cùng với xấp giấy được kẹp trong cuốn tập có bìa màu xanh lá cây. Cô ngồi đọc thật lâu, rồi sau đó đem nó gởi cho tôi.

Ngày...

Chuông điện thoại reo. Cô chủ nhắc ông nghe, giọng thẳng thốt:

- Sao, Quân nói sao?

- Bệnh viện nào?

- Hả? Nhà... xác?

Cô chủ buông rơi điện thoại, thần thờ khuyu xuống. Qua cuộc nói chuyện, tôi hiểu có nỗi mất mát nào đó đã đưa đến nỗi đau tột cùng cho cô. Nhưng người nằm trong nhà xác ấy là ai mới được? Cô chủ đưa mắt nhìn về khung hình trên bàn học. Đó là tấm hình cô chụp với Hạ hồi đầu niên học. Lạy trời, chẳng lẽ lại chính là Hạ – cô bạn thường xuất hiện với nụ cười rất tươi ấy? Cô chủ ôm hân khung hình vào lòng, cô khóc rất nhỏ và gọi cũng rất nhỏ: “Hạ ơi!...”.

Ngày...

16. Chương 16

Mặc cho ba mẹ đổ dành, bạn bè khuyên răn, cô chủ vẫn thờ thần không ăn, không ngủ. Quân xuất hiện vào một buổi sáng.

- Hân đừng như thế, đâu phải là lỗi tại Hân. Hân tưởng chỉ mình Hân đau khổ thôi sao?

Cô chủ không nói gì, lẳng lặng đến bên tôi. Mới mấy ngày mà trông cô xanh xao quá. Cô lấy lại tất cả những thứ đã gởi tôi. Nhưng không, hình như cô muốn tìm vật gì đó. À, thì ra là cuốn tập có bìa màu xanh lá cây. Cô đưa nó cho Quân thì phải, nhưng vừa đi được vài bước, cô lại ngã khuyu xuống, bất động. Quân bế thốc cô trên tay, lao ra trong tiếng kêu hoảng hốt của mẹ: “Ồi, con tôi... Con sao vậy?”.

Cuốn tập có bìa màu xanh lá cây rơi xuống đất, xấp giấy bên trong văng ra tung tóe. Chúng chao nghiêng mấy vòng rồi đáp nhẹ xuống đất. Trên một tờ giấy, có nét chữ rất to: “Tập truyện ngắn tham dự cuộc

thi...”. Phía góc phải là tên Hạ được viết khá nắn nót. Cạnh đó là tờ giấy thông báo thể lệ cuộc thi, dòng chữ “Thời hạn nộp bài” được gạch dưới bằng mực đỏ: “Từ ngày ra thông báo đến mùa xuân...”.

Bây giờ thì mùa xuân đã đi qua rồi!

Tôi muốn khóc, nhưng chào ôi, làm sao khóc được khi tôi chỉ là một cái học bàn người ta làm bằng gỗ...

Chuyện tình yêu

Chiều chủ nhật buồn, nằm trong căn gác dịu hiu...”[2]. Giai điệu quá quen thuộc ấy đón tôi từ ngoài cổng. Ngân thường nghe chúng vào ngày chủ nhật. Cuộn băng nát nhàu mà lời bài hát chẳng hề cũ đi. Tôi thả người xuống giường, với tay cầm tờ giấy gấp tư Ngân để lại: “Tao có hẹn với Long”. Hóa ra hôm nay là chủ nhật. Mà có thực sự tôi quên không nhỉ? Tạo hóa đã ban cho con người bộ nhớ, tại sao không ban cho họ cái quyền được sử dụng chúng để rồi cứ phải nhớ những gì không nên nhớ và chẳng thể quên được những điều đã cố quên đi. Lời trong bài hát vẫn cứ ngồn ngộn: “Bạn bè rời xa chần chieu, ô hay mình vẫn cô liêu...”. Tôi bật dậy, với tay tắt máy rồi lao ra khỏi phòng, chẳng biết đi đâu nhưng sợ rằng cứ nằm mãi đó, tôi sẽ tan ra cùng nỗi buồn mất!

Tôi đi bộ thật chậm dọc theo con đường có hai hàng cây thẳng tắp. Đêm thật yên bình, gió mơn man trên da thịt, tình nghịch lừa vào từng sợi tóc. Dòng người vẫn cứ tấp nập đổ ra đường, những có lẽ chẳng ai ra đường với lý do vớ vẩn và cái đầu rỗng tuếch như tôi. Những đêm Ngân trở mình, thấy nước mắt lăn dài trên má tôi, nó không an ủi hay dỗ dành mà chỉ gạt đi: “Mày yếu đuối từ khi nào thế? Phải cứng rắn lên. Nó không đáng để mày phải khóc”. Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, cố nghĩ: “Nếu không khóc thì nước mắt dùng để làm gì? Mình không phải vì Hoàng mà khóc” rồi càng đau khổ vì điều mình vừa nghĩ bởi nó trái với sự thật. Tôi để mặc cho nỗi nhớ trào lên, cuốn tôi về với những kỷ niệm...

Hoàng bảo: “Tôi yêu Chi”. Tôi giật mình, thẳng thốt trước lời tỏ tình táo bạo của Hoàng. Rồi cũng kịp nhận ra mình là gì trong Hoàng, tôi phá lên cười:

- Hoàng đóng kịch có khiếu lắm! Chẳng nào trường tổ chức, Chi sẽ đề nghị Hoàng vào vai nhân vật chính.
- Chi nghĩ thế à?

Hoàng cười, nụ cười nửa môi đều đều quen thuộc, nụ cười mê hoặc bao cô gái. Quen nhau trong câu lạc bộ văn học của trường, tôi đã từng chứng kiến biết bao “mối tình” của Hoàng với những cô gái trẻ, đẹp. Tôi thấy họ giống những con thiêu thân bị vẽ hào phóng của Hoàng làm hoa mắt. Mà tôi thì không như thế.

Hôm sau, Hoàng gọi cho tôi tờ giấy: “Tôi biết Chi nghĩ gì về tôi. Nhưng con tàu nào rồi cũng cần có một sân ga để dừng lại. Với tôi, sân ga đó chính là Chi”. Tôi gấp tờ giấy nhét vào chồng sách vở dày cộm, lòng như chai sạn, cảm giác chẳng thể gọi thành tên. Là bạn Hoàng, tôi đã không ít lần nghe Hoàng kể về những cuộc tình theo kiểu “hợp đồng”, thích thì chơi, không thích thì bỏ. Tuyệt nhiên, tôi chưa từng nghe Hoàng kể về một tình yêu theo đúng nghĩa. Tôi không phải là đứa con gái da trắng, môi hồng hay có mái tóc nhung lụa và dáng người kiêu diễm như bất kỳ cô bạn nào trong số những cô bạn mà Hoàng thường “khoe” với tôi. Vậy thì thật trái khoáy khi Hoàng phải cầu cạnh.

Tiết học cuối, tôi gặp Hoàng ở chân cầu thang. “Chi có bạn trai rồi, chúng mình vẫn mãi như xưa Hoàng nhé!” - Hoàng nói, xoáy vào tôi cái nhìn xa lạ. Tôi quay mặt bỏ đi, nhận ra nỗi hụt hẫng lớn hơn hẳn cái niềm kiêu hãnh chưa kịp định hình.

Tuần chặn tôi trước cửa lớp, ngập ngừng mãi mới dúi vào tay tôi tấm thiệp vuông vuông, nhỏ nhỏ: “Tối mai Chi nhớ đến nhé!”. Tôi chưa kịp nhận lời, Tuần đã mất hút sau cánh cổng lối nhỏ toàn người là người.

Hương ghé tai tôi, giọng chì chiết: “Lão Hoàng đáo để thật, mình nhờ hấn cho quá giang, hấn bảo phải chở Xuân, Xuân không có xe. Sao không nói thẳng ra là Xuân đẹp hơn Hương”. Tôi cố điềm tĩnh để bào chữa cho cái lý do thiếu xác đáng của Hoàng, cũng như để an ủi, xoa dịu nỗi đau của riêng mình, lòng vẫn nhức nhối khi nghĩ đến lời tỏ tình của Hoàng. Giá như tôi có thể xem đó như một vở kịch, thế sẽ tốt hơn.

Hôm sau, Hoàng không chở Xuân mà đi một mình. Tôi đeo Hương sau lưng. Nó kể luyên thuyên chuyện, từ chuyện Hoàng bị bọn bên A3 chặn đường vì dám cướp mất hoa khôi của lớp, cho đến chuyện Hoàng đi thi thanh lịch bị rớt phần ứng xử. Nói chung, nó đang làm cái việc mà thiên hạ gọi là “nói xấu” chỉ vì đúng ra lúc này, nó phải ngồi sau lưng Hoàng.

Sinh nhật Tuấn không giống bất kỳ một sinh nhật nào khác. Tuấn chất đồng củi phía cuối sân vườn, sáu đứa chúng tôi nắm tay nhau cùng hát Happy Birthday. Phúc lém lỉnh xen vào:

17. Chương 17

- Nói gì đi Tuấn! Chắc là xúc động không nói được, thôi để Phúc... nói hộ.

Phúc ngồi thẳng lưng, hai chân xếp tròn nghiêm chỉnh, chỉ giọng nói là vẫn hài hước:

- Hồi đó, bằng giờ này, ngày này, má Tuấn sanh Tuấn ra. Hai mươi năm trôi qua, Tuấn bắt đầu để ý đến một người...

Nói đến đó, Phúc quay sang nhìn tôi rồi cùng phá lên cười trong khi mặt Tuấn đỏ lên như gấc. Tôi lén nhìn sang Hoàng, cố tìm kiếm một sự ghen ghét nào đó nhưng vô vọng. Hoàng ngồi đó, tay ôm đàn, miệng ngân nga những bản tình ca mùi mẫn...

Nắng chiếu vào mặt thật khó chịu. Tôi hé mắt nhìn đồng hồ. Ôi, Chúa ơi, trễ giờ mất rồi. Tôi hét lên và nhảy xuống giường. Nhìn đâu cũng chỉ thấy nét mặt nghiêm nghị đáng sợ của... bác bảo vệ.

Tệ thật, sao chẳng có chiếc xe buýt nào thế này? Tôi vừa đi vừa lẩm bẩm, mớ tóc chưa kịp cột cứ thế bay lòa xòa trước mặt.

- Lên xe đi cho lẹ.

Tôi giật bắn người.

- Hoàng đây mà, lên xe Hoàng chở.

Tôi lưỡng lự. Ngay lúc ấy, một giọng nói cứng cỏi vang lên: “Không được, rồi mày sẽ trở thành con thiêu thân như bao đứa con gái khác”. Rồi một giọng nói yếu ớt hơn đáp lại: “Nhưng... sẽ bị trễ học mất! Chỉ lần này thôi mà”. Cuối cùng, giọng yếu ớt thắng, giọng cứng cỏi kia cũng xuôi theo: “Hay là cứ thử xem. Cũng cần phải biết nó giả dối đến mức nào chứ!”.

Hoàng bảo:

- Hoàng có bạn gái rồi. Làm gì Chi phải ngại?

Tôi thở ra, nhưng sao thấy lòng nặng trĩu. Hoàng quay ra sau thì thầm:

- Là Chi đó!

Bỗng dưng, bao nhiêu giận dữ vô cớ của ngày hôm qua tan biến mất, thay vào đó là nỗi lo mơ hồ. Cả hai im lặng cho tới khi chiếc xe dừng lại trước cổng trường. Hoàng dúm vào tay tôi tờ giấy, lưng thưng dất xe vào.

Đó là một bài thơ được Hoàng viết bằng mực tím, nét chữ nắn nót nghiêng đều. Suốt buổi học, tôi cứ mãi thắc mắc: liệu đứa con gái trong ấy có phải là... mình? Ngớ ngẩn thật! Chẳng lẽ Hoàng lại viết về đứa con gái khác rồi gởi cho tôi?

Rồi bài thơ thứ hai, thứ ba... Tôi cứ mãi âm thầm hạnh phúc nếu như không có một ngày...

Tuấn đặt trước mặt tôi quyển thơ tình dày cộm. Tôi lật từng trang, ngỡ ngàng nhận ra những bài thơ Hoàng gởi nằm trọn trong ấy. Hoàng chẳng hay biết gì, vẫn kiên nhẫn chép gởi cho tôi mỗi ngày. Một lần tôi giả dờ khen:

- Thơ Hoàng viết hay lắm!

- Không phải Hoàng viết đâu mà là trái tim Hoàng viết đó!

Tôi thấy hụt hẫng, thấy xót xa. Hoàng làm thế để làm gì?

Tôi tìm đọc thật nhiều danh ngôn viết về tình yêu. Có lần, đọc Hoàng nghe câu: “Sự giả dối chẳng góp sức ột tình yêu chân thật”. Hoàng cười như đã hiểu ra chuyện, nhưng không có lời giải thích cho thỏa đáng. Tôi

chán nản, ý nghĩ phải quên Hoàng ngày một lớn dần, dấu điều đó vượt quá khả năng của những tâm hồn mong manh. Đành cố an ủi mình rằng một ngày nào đó, mọi chuyện sẽ khác đi.

Những buổi học trôi qua lặng lẽ hơn. Tôi ngồi phóng tầm mắt ra cửa sổ, thấy ngán ngẩm cái cảm giác lơ lửng của mình trong lúc này. Cứ như đang chơi với giữa không gian mà không biết làm gì cho phải, cho đúng. Tuổi hai mươi là như thế này đây sao? Mỗi sáng hối hả đến trường, trưa tụ tập với chúng bạn nốc thứ nước ngọt thêch của căn tin trường hay thơ thần ngoài gốc bằng lăng lúc nào cũng ngập rác. Rồi chờ cho chiều mau tối, lại học. Tối về, mệt mỏi, lăn ra ngủ. Những giấc mơ chập chờn thấy bóng dáng Hoàng. Hoàng cười, sao giống nụ cười của... La Jocond, không rõ buồn vui, chua cay hay khinh bạc.

Nhỏ Hương nắm chặt tay tôi, nói với tôi mà như đang nói với chính nó: “Phải khác đi, mình còn nhiều việc phía trước phải làm”. Tôi biết, chỉ có nó mới hiểu cảm giác của tôi lúc này, đơn giản bởi nó cũng đang là một con thiêu thân. Tôi xiết chặt tay nó: “Ừ, phải khác đi”.

Bắt đầu là việc tạm xa buổi sinh hoạt câu lạc bộ văn học mỗi chiều chủ nhật chỉ vì không muốn sưu tầm thêm kỷ niệm. Tôi đang thực tập sự xa cách. Mà có bao giờ Hoàng thuộc về tôi đâu? Lạ thật và cũng tệ thật, sống đến hai mươi tuổi chỉ để có được sự ương ngạnh như thế này. Tôi nghĩ, thật tội cho cha mẹ, chắc là họ đau lòng lắm khi thấy bộ dạng thất thế của tôi vào mỗi chiều chủ nhật. Nỗi nhớ quê nhà được thay bằng nỗi nhớ một tên con trai xa lạ. Hóa ra tình cảm mạnh mẽ hơn tôi tưởng. Nó đập tan cái vỏ cứng rắn bên ngoài để lộ ra tôi, một đứa con gái yếu đuối đến độ không giấu nổi một cái nhìn đầy yêu thương, mà Hoàng thì thừa thông minh để nhận ra điều đó.

Ngày cuối của ba năm trung học, Hoàng lặng lẽ đốt thuốc:

- Nếu thực sự Chi đã có bạn trai, tôi không làm phiền.

Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay Hoàng, gật đầu:

- Rồi Hoàng sẽ tìm được một sân ga bình yên hơn.

18. Chương 18

Hoàng đứng dậy bỏ đi, tôi không dám nhìn theo, chỉ nghe tiếng lá vỡ giòn tan dưới từng bước chân Hoàng đang xa dần...

Lang thang mãi cũng thấm lạnh, tôi quay về, nhét hai tay vào túi áo khoác. Mảnh giấy có bài thơ của Hoàng đã nhàu nát từ khi nào. Ngân đưa nó cho tôi, không quên kể những lời tình tự mà Hoàng nói, giống như từng... nói với tôi.

Lúc ấy, khi đọc bài thơ, hình như tôi đã khóc...

Mùa học cuối

Mới sang học kỳ hai được vài ngày, Luân đã khệ nệ ôm cuốn tập dày cộm có hai chữ “Lưu bút” thật đậm tiến thẳng lên bục giảng, nhìn uy nghi chẳng kém gì một vị giáo sư trẻ tuổi, đầy tự tin. Luân có mái tóc lúc nào cũng rũ xuống trán, che khuất cả hai mắt, để lộ ra phần dưới khuôn mặt là làn da trắng mịn, chẳng thích hợp gì với một thằng con trai. Tôi thường nhìn vào khuôn mặt tài tử của Luân để phân tích vì sao, bọn con gái trong lớp cứ đeo xoắn lấy nó, rồi chẳng thấy được gì ngoài cái ấn tượng có lần nắm ngón tay tôi đã in dấu trên khuôn mặt trắng mịn màng đó. Tôi đã quên hết diễn biến sự việc nhưng nhớ như in cái cảm giác của mình lúc đó và khuôn mặt Luân chuyển sang màu đỏ rồi tái nhợt đi. Luân đứng lặng, buông rơi lá thư tình ướt át đang đọc dở – thư của Lan. Từ sau cái tát bất ngờ hơn là đau đớn đó, tôi và Luân giống như hai mặt của một trang sách, chung lớp, chung bàn mà vờ như không thấy mặt nhau. Mãi đến một ngày rất lâu sau đó, hai mặt của trang sách đối đầu gặp nhau. Đó là lần lớp tôi bị kỷ luật, mà không ai khác lại là do tôi vô tình gây nên. Luân xoáy vào tôi bằng cái nhìn có lửa:

- Tại sao thế? Có phải tại Hồng ghét tôi?

- Vì gì mà tôi phải ghét Luân? - Giọng tôi cũng đành lại không kém.

Luân nheo mắt:

- Vì Mai.

Tôi khựng lại, bàn tay buông thõng xuống trước khi định tát vào khuôn mặt căng lên đầy ý trêu chọc của Luân.

- Này! - Ngân hích vai tôi - Tập trung đi chứ, hấn có vẻ khó chịu rồi đấy!

Tôi giật mình ngó lên bức giảng. Luân vẫn đang nói say sưa:

- Chúng ta cần phải giữ cho nhau những gì còn và mất...

Cuối buổi họp, Luân tuyên bố:

- Hoàng vẽ giỏi, vậy nhờ Hoàng phụ trách cho phần trang trí, minh họa. Còn ai là người khai bút thì tự các bạn chọn.

Cả lớp nhao nhao. Có tiếng “lão” Việt từ phía dưới:

- Hồng viết hay, để Hồng khai bút trước.

Tôi lên nhìn lên, khuôn mặt Luân vẫn lạnh như Bắc cực. Chẳng có ý kiến gì thêm, coi như mọi chuyện đã “an bài”.

Mai ngồi bên dãy trái, sát cửa sổ. Mai không đẹp nhưng hiền và chăm chỉ. Về chăm chỉ của nó khiến không ít đứa khó chịu. Mai không theo Luân một cách lộ liễu như những đứa con gái khác nhưng chính cái vẻ kín đáo, ngượng ngùng của nó mỗi khi nhìn Luân là bằng chứng cụ thể nhất. Nó âm thầm thương Luân, giống hệt như... anh tôi đã âm thầm thương nó. Kết quả là Luân lạnh lùng với nó như thế nào thì nó hờ hững lại với anh tôi y như vậy. Cần phải hiểu thêm về một thực tế đầy mâu thuẫn, đó là tất cả những đứa con gái đều xem việc một thằng con trai theo mình là “lẽ phải” nhưng hiếm đứa chịu bằng lòng khi nhìn anh mình hết lòng cầu cạnh một đứa con gái khác. Bao nhiêu đó đủ cho hiềm khích giữa hai đứa lớn dần, dẫn đến khoảng cách vô hình giữa tôi với Mai. Sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến cho Luân hiểu lầm rằng tôi thích nó. Lạy trời!

Nói cho cùng thì Mai là kẻ vô tội nhưng tôi vẫn ghét cái kiểu rượt đuổi vô vọng của Mai. Tại sao không chịu dừng lại “nghỉ mệt” ở một điểm nào đó, rồi bằng lòng với chính mình?

Ngày hai sáu tháng ba, nhà trường tổ chức cắm trại. Trước giờ thi sáng tác, Luân gặp tôi, giọng bớt lạnh hơn: “Vì lớp Hồng cố lên nhé! Đừng nghĩ chuyện cũ”. Tôi cũng hiểu, sự ích kỷ lúc này là thừa thãi. Nhìn ánh mắt như van lơn của Luân, tôi nhanh chóng nhận ra những giận hờn chẳng khác nào sự nhỏ nhen, tầm thường. Nhưng suy nghĩ ấy tan ra nhanh chóng khi tôi nghe được Việt thuật lại lời của Luân: “Viết lách, tao thừa khả năng nhưng chẳng qua là tao muốn tạo cho nó cơ hội chuộc tội”. Tôi giận run người. Mãi đến giờ cuộc thi bắt đầu, tôi còn nghe giọng phân bua của Luân:

- Hồng đừng nghe Việt nói.

Tôi nghĩ bụng: “Muộn rồi!” và trong lòng âm ỉ một cuộc chiến mà tôi biết phần thắng cuối cùng sẽ thuộc về mình.

Kết quả chẳng nằm ngoài dự đoán. Bài thi của khối 12A3 nằm khép nép trong cột giải khuyến khích. Cả lớp rơi vào trạng thái hụt hẫng. Một kết quả mà ngoài người dự thi, không một ai nghĩ đến. Mai kéo tôi ra ngoài hỏi:

- Hồng đâu đến nỗi vậy. Hay là tại Mai...

Tính tôi vốn tò mò, muốn biết suy nghĩ của người khác thế nào, nên hỏi lại:

- Thế theo Mai thì tại sao?

19. Chương 19

- Tại Luân quan tâm đến Mai, cho nên...

Đến lượt tôi bất ngờ nhưng chẳng nổi nặng lời với kẻ ngây thơ vô tội ấy. Tôi chỉ cười nhẹ:

- Không phải tại Mai mà khả năng tôi chỉ đến đó.

- Nhưng mà...

Tôi bước đi thật nhanh, nhận ra tình thế bắt đầu rối ren.

Ngân đến nhà tôi chơi, bảo:

- Không chừng, cứ đà này, mày phải chuyển trường mất!

Tôi gạt đi: “Dù gì năm nay cũng là năm cuối” rồi lại ngẩn người ra nghĩ ngợi. Năm cuối có nghĩa là chấm hết, nhưng nghĩ cho cùng, cười với nhau có lẽ hay hơn thù hận, oán ghét nhau. Tôi rút quyển lưu bút, lật từng trang giấy trắng, vẫn chẳng biết viết gì giữa những xót xa, tiếc nuối cứ rối tung trong đầu.

Nắng tháng tư oi nồng như muốn thiêu đốt tất cả. Tôi nhìn ra cửa sổ, thấy những chùm phượng đỏ rực như những đóm lửa lung linh. Những buổi học cuối trôi qua nhanh hơn, chẳng còn thời gian để thỏa mãn những hờn giận riêng tư. Mỗi đứa hồi hải tặc lữ hành túi kiến thức cần thiết làm hành trang cho suốt quãng đường dài đằng đẵng phía trước. Tôi nhận ra mình lớn lên từ những suy nghĩ đầy trách nhiệm ấy và nhờ đó, tôi hiểu ra rằng “con tim có lý lẽ riêng của nó”, để không còn giận Mai như trước.

Ngày cuối, chúng tôi trò chuyện với nhau theo cách đầy đủ chữ ngữ, vị ngữ hơn. Luân cũng nheo mắt nhìn tôi cười: “Tự mình vậy mà vui, Hồng nhỉ?”. Tôi cũng cười đáp lại hiền khô, chẳng hung hăng như ngày trước. Ngân lật lật cuốn lưu bút ghi sở thích của từng đứa. Con này lạ, mãi đến khi xa nhau mới tìm hiểu xem trong đám bạn chẳng nhút kia, đứa nào cùng sở thích với mình. Ngân khều tôi, bảo: “Lão Việt nhà mình đua xe như điên, vậy mà viết là sợ chết!”. Việt ngồi sau nghe được, nhả răng cười: “Ai không sợ chết thì ngồi đây làm gì? Chết quách đi cho đỡ cực thân”. Tôi nghĩ, con người cuối cùng rồi cũng trở về cõi chết, trên quãng đường trở về ấy người ta làm được đủ thứ việc. Tôi nhắm tính xem mình đã vượt qua được bao nhiêu phần của đoạn đường “trở về” ấy rồi giật mình nhận ra mình vẫn chẳng khác gì những đứa trẻ tập đi...

Ngủ yên nhé, kỷ niệm!

- Quỳnh! Em lên có ai tìm!

Tôi nhìn chảo thức ăn đang dở trên bếp, nhăn mặt:

- Anh lên mời họ vào nhà giúp em, em đang làm dở.

- Anh đã mời rồi, anh ấy nói chỉ muốn gặp em và không chịu vào.

Tôi vội vàng buông đĩa. Có một cái gì đó co thắt lại trong lồng ngực. Chúng không rõ ràng, chỉ mờ ảo giống như mỗi buổi sáng tôi thường nhìn xuống cuối chân đồi qua một lớp sương mỏng, rồi chẳng định hình nổi sau lớp sương ấy là những gì. Tôi lao ra, đi như chạy và khựng lại. Phía sau cánh cổng sắt, Minh đứng nép sát vào bụi hoa quỳnh, mắt mở to nhìn tôi. Quá bất ngờ, quá xót xa xen lẫn những tiếc nuối, tôi đứng như bất động.

Minh đó, người con trai đã cùng tôi nắm tay nhau vượt qua bao nhiêu cơn dốc. Thật bất ngờ, đến đoạn đường cuối, Minh buông tay tôi ra trước một cơn dốc đầy thử thách. Có lẽ nào Minh lại bỏ rơi tôi giữa lúc mà tôi cần Minh nhất? Tôi không còn biết làm cách nào để lấy lại thăng bằng khi mà từ lâu, tôi đã dựa vào Minh để tìm lấy sự bình yên. Tôi như kẻ đuối sức chơi với giữa đại dương đầy bão tố, nhìn Minh bước xa dần, xa dần và khuất hẳn. Ngày ấy, trong nốt cùng của sự đau khổ, tôi đã an ủi mình bằng cách đặt ra rất nhiều lý do, rồi xót xa nhận ra rằng: trong tình yêu, chẳng thể có lý do nào cho người ta được quyền bỏ rơi nhau, đúng không Minh?

- Mời anh ấy vào nhà đi em, mưa ướt hết cả rồi!

Tiếng chồng tôi vọng từ trong nhà kéo tôi ra khỏi dòng suy tưởng. Lúc này mới hay, mưa đã rơi từ khi nào. Nhưng có sao nước mưa lại mặn chát bờ môi đến thế?

Tôi mời Minh vào nhà. Chồng tôi đặt nhẹ tách trà nóng xuống bàn. Tôi kéo anh ngồi lại, giới thiệu:

- Đây là anh Minh...

Mới nghe đến đó, chồng tôi đã “à” lên thích thú:

- Tôi có nghe Quỳnh nhắc đến anh. Tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Anh đã giúp cô ấy rất nhiều trong những ngày xuất bản tập truyện đầu tay. Không nhờ anh động viên khuyến khích thì làm gì hôm nay chúng ta có được một nhà văn nữ tuyệt vời đến thế!

Anh nói và cười thật tươi, khuôn mặt lộ vẻ rạng rỡ, hạnh phúc. Minh vẫn ngồi đó, lặng im lật từng trang của tập truyện chồng tôi đưa, trong số đó có quyển “Mùa đông ấm”. Mãi đến khi chồng tôi tề nhị lấy lý do đi vào, Minh mới cất giọng:

- Em có một người chồng thật tuyệt vời!

- Vâng! Anh ấy mặc dù không am hiểu lắm về lĩnh vực nghệ thuật nhưng bù lại, anh ấy chịu đựng được những tật xấu của em, thế cũng đã là “trên cả tuyệt vời” rồi, đúng không anh?

- Em vẫn còn trách anh đấy à?

- Không! Đã năm năm rồi...

20. Chương 20

Tôi muốn nói với Minh thật nhiều, nhưng còn có ích gì trong lúc này? Chồng tôi là một người tốt, anh ấy yêu thương và tin tưởng tôi đến độ không nghĩ rằng tôi với Minh đã có một thời yêu nhau. Trong khi đó, thật phũ phàng, tôi đã từng xem anh chỉ như một cái phao cứu nạn giúp tôi lấp đi hình ảnh Minh trong đầu. Tôi dỗi mắt về chiếc nôi xinh xắn, nơi bé My đang cuộn tròn trong giấc ngủ say sưa.

- Còn anh, tất cả đều tốt đẹp chứ?

- Sẽ tốt đẹp nếu đừng xảy ra cái điều điên rồ là để mất em.

- Đừng nói với em những điều như thế! Minh, tất cả đã quá muộn rồi!

Tôi nói như van lơn và sợ hãi khi nhận ra mình rơi tõm vào cái nhìn có lửa của Minh, cái nhìn mà năm năm về trước, tôi đã chờ đợi đến mỗi mòn để rồi cuối cùng đành phải quên đi trong đau khổ và hụt hẫng. Thời gian có phải là liều thuốc nhiệm màu? Cớ sao không cuốn trôi đi những kỷ niệm, để giờ đây, cơn sóng trong lòng nổi dậy, kéo tôi về với chuỗi ngày xa xưa.

Chiều, tiếng chuông nhà thờ dồn vang, ngân nga như bản thánh ca trầm buồn quen thuộc. Phố xá bỗng trở nên xa lạ, co ro trong một vẻ màu nhiệm huyền bí khác thường. Tôi nói: “Em sẽ viết truyện ngắn về mùa đông”. Minh gật đầu. Một cơn gió lạnh đi qua khiến tôi rùng mình. Minh vòng tay kéo tôi lại gần, hỏi: “Mùa đông đẹp như thế nào hả em?”. Tôi cúi nhặt cánh hoa đầu vừa mới chao nghiêng xuống ngay trước mặt, bỏ lên lòng bàn tay ngắm nghía. Chúng đẹp đến lạ. Mà dường như, mùa đông thứ gì cũng trở nên lạ hơn. Cả anh cũng vậy. Đầu rồi một ông sắp trẻ đầy uy quyền? Mùa đông khiến con người ta bỗng mềm lòng lại, yếu đuối hơn, nét yếu đuối rất thánh thiện, đáng yêu. Tôi rướn người, thì thầm vào tai Minh: “Em không trả lời anh đâu” - “Sao thế?” - “Vì... yêu quá không thốt lên thành lời được đấy mà. Hơn nữa, chẳng có vẻ đẹp nào tương tự để em miêu tả lại với anh, giống như...” - “Giống như em vậy. Không có gì thay thế được vị trí của em trong anh”. Minh nói và nhìn thẳng vào mắt tôi, cái nhìn đủ để sưởi ấm cả một mùa đông trong tôi. Giờ thì tôi cảm thấy hạnh phúc, quá hạnh phúc đến nỗi luôn phập phồng một bất trắc nào đó. Tôi nhận ra mình đã yêu Minh quá rồi, yêu cả mùa đông giữa lòng thành phố đầy nắng này. Nhưng tôi biết một điều, mùa đông không thể ở lại mãi với tôi, mùa đông sẽ bỏ tôi mà đi. Còn Minh...

- Anh chẳng đi đâu cả. Đừng nghĩ ngợi nhiều, ngủ ngon đi nhé! Anh yêu em!

Tôi đứng nhìn theo cho tới khi bóng Minh hòa vào màn đêm của con phố.

Mùa thi đến cùng với những đêm thức trắng. Mẹ gọi điện, giọng ôn tồn: “Nhà thằng Minh chê con học thức kém, con phải cố gắng thi vào trường danh tiếng cho họ khỏi khinh”. Thương mẹ, tôi chỉ biết vui đầu vào học. Có những đêm mệt mỏi, ngủ gục luôn trên bàn, vừa chớp mắt nắng đã chiếu vào mặt. Minh nhìn vẻ mặt bơ phờ của tôi, xót xa bảo: “Em đừng thức khuya quá, học thì học nhưng cũng phải quan tâm đến sức khỏe nữa chứ!”. Thùyn ngồi sau xe tôi, vô tình nghe được, chờ cho Minh đi khỏi, nó dài giọng: “Mày đừng

trách tao ích kỷ khi ganh tị với mày nhé. Dù gì tao cũng là con gái”. Tôi cố giấu niềm hạnh phúc, cất giọng thờ ơ: “Một người quan tâm đến một người có gì phải ganh tị. Ngay cả tao cũng vẫn quan tâm đến mày đấy thôi!”. Thùy tròn mắt: “Tao không nói chuyện đó! Mày không biết tối nào anh chàng Minh của mày cũng trồng cây si dưới đường đến khuya hay sao? Ôi, quả đúng là Romeo và Juliet tân thời”.

Buổi tối, Minh đến đón tôi từ trung tâm luyện thi với vẻ mặt hốc hác. Tôi lo lắng:

- Anh đừng như thế nữa, sương khuya dễ cảm lạnh lắm! Sáng, anh còn phải đi làm...

Minh nhìn tôi tràn đầy yêu thương:

- Anh không biết, nhưng cứ có cảm giác nếu không trông chừng, em sẽ biến mất!

Câu lý giải của Minh thật ngô nghê, nhưng tôi không sao cười được vì xúc động. Tôi chế giễu:

- Ở đây không có lũ bắt nạt như quê mình, nên em không dễ dàng trôi đi được đâu.

Đúng là tôi chẳng “trôi” đi đâu nên Minh không còn phải trông chừng mỗi khuya. Khi tiếng chuông đồng hồ ngân lên báo hiệu sang một giờ mới, tôi lại len lén nhìn xuống lòng đường, chỉ thấy đám cỏ dại run rẩy dưới sương khuya lạnh lẽo.

Bây giờ thì tôi phải trông chừng Minh mỗi đêm, từ đêm này qua đêm khác. Con phố vắng, bóng Minh bỗng trở nên cô đơn đến lạ. Tôi đứng trên tầng ba của căn phòng trọ, nghe gió rít lên từng cơn và cái lạnh len lõi tận tim gan.

Cho đến một ngày...

Thùy vừa ra khỏi phòng độ nửa tiếng đã quay trở về. Tôi chưa kịp hỏi gì nó đã tu tu lên khóc. Tôi lung túng như chính mình là kẻ gây nên tội, vội vã ôn tồn:

- Có chuyện gì từ từ nói. Mày đi đám cưới chị của nhỏ Vân kia mà!

Nó càng khóc to hơn, lớp phấn son lá nhả trôi theo nước mắt. Tôi vỗ vai nó cho tới khi tiếng khóc gom lại thành tiếng nấc. Nó nhìn tôi bằng cặp mắt sưng mọng:

- Sao bọn con trai lại đều giả như thế hả Quỳnh?

- Mày nói ai cơ?

- Quỳnh, nghe tao, mày phải bình tĩnh. Tao vừa từ nhà nhỏ Vân về, tao không thể dự tiệc cưới khi nhận ra chú rể chính là anh Minh.

Tôi bàng hoàng. Cảm giác hụt hẫng như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng, giấc mộng nhỏ bé về một cuộc sống bình dị nhất. Tôi không khóc, thấy như mình đang trôi trên một dòng sông, trôi mãi, trôi mãi. Tôi nghe mà không đáp lại tiếng gọi hoảng hốt của Thùy được. Nó vẫn cứ gào lên:

21. Chương 21

- Quỳnh ơi mày có sao không, mày đừng chết Quỳnh nhé!

Tôi không chết. Phải thôi, chẳng có ai chết vì đau khổ cả. Tôi vẫn sống và chẳng những thế còn đạt số điểm cao nhất trong một trường đại học danh tiếng. Mẹ dành cho tôi cái nhìn đầy hãnh diện. Thầy cô hài lòng. Lũ bạn thân phục. Cả chồng thư dày cộm mà ban biên tập của nhà xuất bản vừa gửi đến, họ hết lời khen ngợi tập truyện đầu tay tôi vừa hoàn thành... Nhưng còn có ý nghĩa gì? Những kỷ niệm tươi đẹp bỗng chốc biến thành niềm đau bỏng rát.

Nhờ thời gian, tôi hiểu ra cuộc hôn nhân đường đột của Minh là do gia đình sắp đặt, nhưng vẫn không lấp khỏi nỗi hụt hẫng là tại sao tôi lại yêu một người yếu đuối đến như thế. Mẹ ôm tôi vào lòng, vỗ về: “Khi nào biết cảm thông, con sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Đúng như lời mẹ nói, đến khi tôi trở thành đứa con gái biết cảm thông thì mọi nỗi đau dần lắng xuống. Tôi biết cảm thông để xoa dịu hàng ngàn câu hỏi “tại sao” trong lòng, để nhận ra rằng cuộc sống chẳng phải

lúc nào cũng diễn ra như mình mong muốn. Thì thôi, hãy vui quên đi những dẫu yêu một thuở và giữ lại cho nhau những gì tươi đẹp nhất, Minh nhé!

Tôi tìm trên giá sách, lấy cuốn “Mùa đông ấm” viết lời tặng và đưa cho Minh.

Minh chào tạm biệt tôi, hôn lên trán bé Mi và lặng bước. Tôi nhìn theo con đường trải rộng thênh thang trước mặt Minh, lòng tin rằng, Minh sẽ không còn buồn bởi vì hôm nay, tôi đã thực hiện được ước mơ của mình, cũng từng là khát vọng cháy bỏng trong lòng Minh...

Ngày hôm qua

Nó đứng đó, không vật vờ như ngoại, cũng chẳng khóc rầm rức như mẹ hay kể lể theo kiểu của dì Năm. Ngày thường, nó vốn mau nước mắt: thấy cảnh trong phim chết chóc, nó khóc; nghe câu vọng cổ đầy ai oán, nó cũng khóc. Thậm chí có lần, dì kể cho nó nghe câu chuyện dì gặp trong mơ, nó khóc ngon lành. Vậy mà lúc này nó chẳng thể rơi lấy nửa giọt nước mắt. Người nó tê cứng, toàn thân như bất động kể từ phút giây nó buông rơi điện thoại và không còn nhớ bằng cách nào đó nó đã về được đến đây. Trong căn phòng thiếu ánh sáng, khuôn mặt dì càng trở nên nhợt nhạt hơn, đầu ngoẹo sang một bên, tóc tai rối bù, toàn thân như vừa trải qua một cuộc vật lộn ác liệt. Cuối cùng thì dì đã thắng. Bây giờ, nhìn dì thanh thản hơn nhiều. Nó cầm lấy bàn tay buông thõng, lạnh ngắt của dì đặt lên ngực. Vẫn chẳng thể khóc trước cảnh tang tóc, hay thực tế hơn khóc vì từ nay nó không còn dì.

Mẹ kéo nó ra phía sau vườn, mắt đỏ hoe, hỏi nó: “Con gần gũi dì nhiều, hẳn con phải biết...”. Nó cúi xuống, lắc đầu bất lực. Dì ra đi chẳng để lại lý do khiến cho những người thân phải áy náy. Họ tự trách lẫn nhau rồi lại nhận lỗi với nhau. Trần ngập một tình yêu thương cao cả. Những gì liên quan đến dì trước đó mấy ngày đều được lời ra, chỉ có ngoại là không tham gia. Nó nghĩ, nếu dì thấy được cảnh anh chị em đoàn kết như thế này, hẳn sẽ xúc động lắm, biết đâu bỏ luôn cái ý định đi đâu kia đi ấy chứ! Trong nhà đã bắt đầu vang lên tiếng “tùng, keng”. Cậu Ba, dì Tư lần lượt về. Đám trẻ con mắt tròn to, dáo dác hỏi “Dì đâu? Cô đâu?” rồi nhìn bà gục lên quan tài dì, lạ lẫm. Nhưng chỉ một lát sau, đã nghe tiếng cười đùa, la hét của chúng ngoài sau vườn. Nó lặng lẽ cắm bình hoa, loại hoa mà dì thích rồi đặt dưới khung hình mà nó và dì chụp chung hồi đầu niên học. Xong, nó quay về phòng dì, cố lục lọi trong mớ sách vở, mong tìm được một lá thư nào đó. Nó nghe nói trước khi chết, người ta thường làm thế. Vẫn chẳng có vết tích nào ngoài những quyển sách có liên quan đến ngành dì đang theo học, còn lại chỉ thấy toàn những tập bản thảo dày cộm. Nó căng mắt cố đọc những dòng chữ chi chít, trong đó không có dì mà cũng chẳng thấy nó. Chỉ toàn những u ám không rõ ràng. Cả những cái cốt truyện chẳng nói lên điều gì, cứ như đang dẫn mình vào ngõ hẻm tối đen, chật cứng không lối thoát. Nó thất vọng xếp chúng lại chỗ cũ, đưa tay nhấn nút cái máy cũ kỹ. Vẫn là cuộn băng với duy nhất một bài hát, bài “Yesterday” dì nghe thường ngày. Có lần, dì còn đọc cho nó nghe lời Việt của bài hát, rồi lại ảm ức vì chưa biết được tên tác giả.

Chị thò đầu vào, giương cặp mắt đỏ hoe lên nạt nó: “Mày khùng à! Giờ này nghe nhạc!”. Nó vội vã tắt máy. Bên ngoài vẫn là những âm thanh tạp nham, xen lẫn tiếng “tùng, keng”.

Nó quen nhìn dì với hình ảnh của một kẻ cô độc đứng ngẩn. Ngoài giờ học, dì lặng lẽ đi về như một cái bóng, luôn tỏ ra nhút nhẽ với mọi thứ. Mẹ lo dì không có bạn chơi, bảo nó: “Con qua lại nhiều cho dì đỡ buồn”. Nó gật đầu như một đứa con ngoan, rồi lại tưởng tượng cảnh ngày Tết, thay vì ung dung nói cười với đám bạn, lại phải chở “cái bóng” sau lưng đi khắp phố phường. Từ nhỏ, nó đã có thói quen hoạt động tối đa cái miệng. Đi với dì cũng thế, nó huyên thuyên nói đủ thứ chuyện, từ những chuyện quan trọng cho đến chuyện tầm phào của bọn con gái. Có nói gì cũng chỉ được đáp lại bằng cái gật đầu mà nó chẳng thể quay ra sau để nhìn được, hay rộng rãi hơn chỉ là tiếng “Ừ” lí nhí trong cổ họng mà nó phải ngừng xe lại mới nghe thấy. Mười tám năm, mọi người đã quen nhìn dì như thế. Nó không tin lại có ngày thay đổi đến không ngờ, cứ giống như kẻ ốm liệt giường mới dậy. Dì kể cho nó nghe về người con trai tên Tùng.

Mười sáu tuổi, chuyện tình yêu đối với nó tưởng như không còn xa lạ. Từ thuở cấp hai, những câu định nghĩa bóng bẩy về tình yêu, nó đã thuộc lòng. Lên cấp ba, nó bắt đầu có những cuộc xé lẻ để đi với Nhân – tên con trai mà lũ bạn gọi là “bồ” nó, với một chút tò mò hơn là thích thú. Nhưng rồi có lúc nó ngớ ngẩn (hay tỉnh táo) thậm chí chính mình: “Có bồ để... làm gì nhỉ?”. Mãi cho đến ngày dì kể cho nó nghe về Tùng, nó mới ngỡ ngàng nhận ra giữa nó với Nhân không gọi là “yêu” được. Dì cũng bảo: “Cháu còn con nít lắm, vội vàng gì!”, giọng cứ như người lớn thật! Dì chỉ hơn nó một tuổi chứ nhiều nhận gì. Mà người lớn thì cực kỳ phức tạp, điển hình là mẹ nó. Từ ngày dì nói cười nhiều hơn, đứng ra mẹ nên vui mừng mới phải chứ.

Chẳng phải ngày trước, mẹ từng mong thế sao? Vậy mà mẹ lại tỏ ra khó chịu, nhất là những buổi tối đi rủ nó đi chơi, mẹ chiếu vào nó cái nhìn đầy nghi ngờ, như muốn bảo: “Phải giáo dục lại chúng mày thôi, không khéo lại hư cả!”.

22. Chương 22

Những giờ học của dì giảm dần, đồng nghĩa với việc tăng dần những cuộc hẹn. Mẹ không kèm nổi nỗi lo lắng xa xôi, gặng hỏi nó:

- Thằng đó bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, tính tình thế nào?

Nó không vội trả lời mà dè dặt hỏi lại:

- Vậy người thế nào mới làm mẹ hài lòng?

- Mày...

Mắt mẹ đột nhiên long lên giận giữ. Nó né người tránh cú tát tay của mẹ. Mẹ buông thông cánh tay, thần thờ bỏ đi. Nó nhận ra mình vừa vô tình chạm phải vết thương chưa lành của mẹ. Hình ảnh của cha hiện lên trong nó rõ mồn một, cả mỗi tình đẹp như truyền thuyết của hai người. Tưởng đâu chỉ cần tình yêu là đủ, chỉ cần tình yêu thôi là có thể san bằng mọi khó khăn lớn lao kia. Có ngờ đâu, mỗi tình hết sức lãng mạn ấy lại chẳng vượt qua được điều mà họ không quan tâm tới: cái nghèo. Cha bỏ lên thành phố rồi bị người thành phố giữ luôn lại. Mẹ tức giận thì ít mà thất vọng thì nhiều, và theo cái lẽ thường tình, với một người tật nguyên thì chỉ cần chân tay lành lặn, như thế đã là thiên đường. Với một người đói, họ chỉ cần hàng ngày no đủ thì cuộc sống đã tuyệt vời lắm! Mẹ quyết định lấy dưỡng Hùng để lấp đi cái nghèo đeo bám. Nào ngờ, bé Kiệt ra đời chưa được bao lâu, cuộc sống của họ đã thay đổi nhiều. Dưỡng bán mình cho thần men, những lúc tỉnh táo lại lôi tờ đơn ly hôn trong túi ra ngắm, chu đáo y như ngày trước mỗi lần mẹ sụt sùi cảm, dưỡng luôn thủ sẵn những viên thuốc để kháng đủ màu trong túi. Sau đó, dưỡng theo một người bạn sang Campuchia và bật tắt tin tức luôn từ ấy. Nó chưa bao giờ có ý nghĩ trả treo với mẹ. Suy cho cùng thì một người vấp ngã đâu nhất thiết là mất đi cái quyền khuyên nhủ người khác cẩn thận hơn, nhưng chuyện tình cảm thật khó nói trước. Dù sao, thấy được dì vui vẻ, rạng rỡ như hôm nay là nó đã thấy cảm ơn người con trai tên Tùng kia lắm rồi, nghĩ xa xôi làm gì cho thêm phức tạp.

Nó cũng bắt đầu có bạn trai, một người không là gì với mọi người, nhưng lại là tất cả đối với nó. Lúc này, những đứa bạn gái của nó bỗng trở nên thừa thãi làm sao. Mà nó cũng chẳng còn thời gian cho chúng. Những cuộc hẹn khiến nó bận rộn hơn và chẳng còn có dịp để ra mắt cái người phải gọi bằng chú ấy!

Bảng đi một thời gian dài, tưởng đâu mọi chuyện đều tốt đẹp thì dì đến gặp nó. Dì buông ra một câu gọn lỏn: “Xong rồi” và nằm vật xuống giường. Tưởng chừng như cái sức trẻ của dì biến đâu mất. Nó chỉ lơ mơ hiểu ra chuyện nhưng không có ý định hỏi cho rõ, vì biết rõ để làm gì khi mà nó chẳng giúp gì được cho dì? Trong tình yêu, có trăm ngàn lý do mà người ngoài cuộc chẳng thể xen vô được.

Cuộc sống của dì thu gọn lại như trước.

... Nó cột mảnh tang trắng ngang đầu, lầm lũi bước theo dòng người đang nối đuôi nhau đi về phía nghĩa trang. Trong đám bạn xếp thành hàng nghiêm trang ấy, ai là kẻ đã khiến cho dì đánh đổi cả cuộc sống của mình? Nó nhận ra rằng người ta sống không phải vì những tham vọng sang hèn hay lợi lộc mà vì một thứ tình cảm thiêng liêng khác. Dưới lớp bùn nhão nhoẹt, dì chôn vùi những ưu tư, phiền muộn để tìm về chốn bình yên nhất...

Những ngày chủ nhật

Nhỏ Hà nằm sóng xoài trên chiếc đi-văng đặt ở góc phòng, nhai đi nhai lại mãi một bản nhạc quốc tế cũ mèm. Đông ngồi tí mĩ chăm chú cho từng chiếc lá trong chậu hoa như đang cố giữ lấy màu xanh trên cánh hoa đang úa vàng vì thiếu ánh mặt trời. Phòng bên cạnh, tiếng radio phát ra thật lớn như để cho cả dãy trọ cùng nghe. Chương trình mười ca khúc hay hàng tuần vang lên. Nhỏ Hà nhắm mắt lâu lâu: “Chẳng để cho người ta yên”. Rồi nó ngồi bật dậy: “Để xem tuần này bài nào xếp thứ nhất”.

Tôi ngồi dán mắt vào tờ báo, tay cầm ổ bánh mì nhai trệu trạo. Ăn để mà sống ấy mà! Liếc nhìn đồng hồ, lại nghĩ, bằng giờ này, mẹ đã đi chợ về, con Milu mừng quần đùi chạy theo cái giỏ nặng trĩu đủ thứ mùi thập cẩm. Bằng giờ này, hoa mười giờ ở độ sắp nở, những cái nụ nhỏ xíu vừa hé ra đủ để nhìn thấy một màu hồng thật tươi... Tôi kéo cái áo len lên sát cổ, như để ngăn nỗi nhớ nhà sắp sửa tràn về.

Lâu lắm rồi, ba đưa chúng tôi mới có ngày chủ nhật thanh thản như thế này. Chờ đợi nó khó khăn như vậy mà chẳng biết tôi đa tận hưởng nó, để cuối cùng không biết làm gì ngoài việc nhìn nó trôi qua trong cảm giác vừa mong mau hết ngày, vừa muốn níu giữ lại. Mà ví như khi mai ngủ dậy vẫn là ngày chủ nhật thì liệu có ý nghĩa gì nữa không nhỉ? Hay lại là cái cảm giác ương ngạnh như hôm nay? Nghĩ cũng bất công thật, trong khi nỗi buồn thì cứ thấu tận tim gan, còn niềm hạnh phúc lại mong manh như làn khói mỏng.

Nhỏ Hà ngồi dậy bảo:

- Chủ nhật mà thế này thì phí chết. Tụi mình lên nhà văn hóa nhé!

Chúng tôi đến nơi thì buổi học về tâm lý giới trẻ bắt đầu. Câu hỏi được đưa ra là: “Khi yêu, con gái có nên bày tỏ tình cảm trước?”. Đông dụi đầu vào vai tôi, bảo:

- Đề tài này lớn quá, không hợp với tao.

Tôi cũng chẳng biết có hợp với mình không nhưng vẫn chăm chú chẳng bỏ sót chữ nào. Mười chín tuổi, lắm lúc nhìn Đông như một bà cụ, vậy mà bảo ngờ nghệch trong chuyện tình cảm thì cũng khó mà tin được. Nhỏ Hà ngồi cạnh tôi, đưa tay phát biểu liên tục. Tôi quay sang hỏi:

- Mà với Quang đến đâu rồi?

- Vẫn bạn bè, nhưng chắc là tối nay...

23. Chương 23

Nó bỏ lửng câu nói, nhìn băng khuâng ra phía hành lang có đôi bạn trẻ đang trò chuyện. Tôi không biết có nên nói ra cái điều tôi nghe được ở Quang, rằng anh chỉ xem Hà như em gái. Sợ rằng chẳng giúp gì được cho Hà mà còn dập tắt cái niềm vui còn con nhưng nuôi dưỡng nó từng ngày. Tôi lơ mơ hiểu ra con người tồn tại trên cõi đời này - đôi khi - chỉ nhờ vào niềm tin và chút ít hy vọng.

Xế trưa, tôi giục nhỏ Hà đi về, nó bảo:

- Để Đông ngủ chút nữa, biết đâu lát Quang cũng đến.

Tôi thở dài, vén mấy sợi tóc bay bay trên mắt Đông. Nhìn nó ngủ thấy bình yên quá! Chợt tức cười, chẳng hiểu vì có gì chúng tôi lại kéo nhau đến đây, để rồi cuối cùng chẳng đứa nào tỏ ra mặn mà với nơi mình đến. Mà không, ít ra nhỏ Hà cũng có mục đích riêng của nó, đó là được gặp Quang dấu thừa biết rất ít khi Quang đến những nơi như thế này. Đường như khi yêu thì người ta thường tin vào những điều viễn vông nhất! Mười chín tuổi, tôi cũng có một đạo viễn vông như thế. Tôi vẽ ra trong đầu một bức tranh với mái nhà đơn sơ mọc lên giữa đồi cỏ xanh ngút ngàn, ở đó có tôi và Lâm. Khi vẽ xong, tôi sợ hãi vội vã vùi lấp nó trong suy nghĩ, sợ hãi vì nhận ra rằng mình đang hạnh phúc trong một giấc mơ không có thật, sợ đến khi tỉnh giấc sẽ đau khổ đến nhường nào.

Ngày ngày, tôi đạp xe ngang qua nhà Lâm, căn nhà lầu có một không hai ở khu phố tôi đang sống. Tôi vẫn chẳng khinh ghét cái nghèo dai dẳng của mình, nhưng ngược lại tôi cũng nhận ra mình càng cảm giận sự giàu sang. Vì nó mà tôi phải dập tắt đi thứ tình cảm êm dịu chưa gọi thành tên trong lòng. Nó giống như một đại dương bao la chắn ngang bến bờ hạnh phúc. Còn nhớ ngày cuối của thời trung học, đứa nào cũng muốn ngồi nán lại với nhau thật lâu. Cuối cùng chỉ còn tôi và Lâm. Bên ngoài, trời đổ xuống từng làn nước trắng như sương mờ. Chúng tôi ngồi bên nhau giữa một không gian như thế, không nói nhưng nghe rất rõ từng nhịp đập trong lồng ngực. Bất ngờ, Lâm nắm tay tôi, cái nắm tay đầu tiên khiến tôi không khỏi run rẩy. Tôi không dám nhìn thẳng vào Lâm, chỉ nghe giọng Lâm thật nhẹ bên tai:

- Chúng mình thân nhau hơn nữa Vân nhé!

Trong thoáng chốc, bức tranh trong đầu tôi lại hiện lên. Tôi thấy mình đang cùng Lâm tô lên nó sắc màu của hạnh phúc. Tôi tự hỏi: tột đỉnh của hạnh phúc sẽ là gì? Một giọt nước mắt trong và lạnh ngắt vô tình rơi trúng bàn tay tôi đang ở trong tay Lâm làm vỡ òa cái hạnh phúc dẫu còn mơ hồ. Bức tranh dang dở của tôi được thay vào đó là hình ảnh ngôi nhà lầu sang trọng - nhà của Lâm. Và tôi, một đứa con gái nhà quê lên trọ học, từng tháng nuốt cay đắng để nhận số tiền ít ỏi nhưng đổi bằng mồ hôi nước mắt của cha mẹ gởi lên. Chợt như sự tỉnh, tôi rút vội bàn tay ra khỏi tay Lâm, để cho cái ấm áp không còn nữa. Lâm ngỡ ngàng. Tôi quay đi vì sợ Lâm nhận ra điều ngược lại trong câu trả lời: “Vân chỉ xem Lâm như bạn bè!”. Và tôi đi, đi như chạy, chỉ kịp nghe loáng thoáng tiếng Lâm sau lưng:

- Lâm không tin, không tin...

Đêm. Bầu trời dường như cũng dành nhiều ưu ái hơn cho riêng ngày chủ nhật. Hay là tôi tưởng tượng thế? Chỉ biết rằng màn đêm thanh thản lắm! Tôi ngồi nép sát vào cái cổng sắt có mái hiên của dãy phòng trọ, chờ mở cổng cho Hà. Nó đi với Quang từ chiều. Dù sao, có một buổi tối như thế cũng thú vị chán! Còn hơn là cứ ngồi như tôi lúc này. Mới chín giờ, sương đã xuống phủ ướt cả đầu, tôi kéo cao cổ áo nghe mùa đông ở đâu đây thật gần. Có tiếng gọi thật khê của đứa trẻ trong bóng đêm lơ mơ. Tôi quay lại.

- Chị ơi...

Con bé chìa chiếc nón đã nhàu nát. Tôi chợt nhớ những lần bị Hà mắng: “Mày chỉ hay thương người, bị cả cái bọn trẻ nó lừa” nhưng tất cả chỉ thoáng qua trong đầu rồi tắt mất ngay khi tôi nhìn vào đôi mắt của con bé. Đôi mắt nó trong và sáng như những ngôi sao trên bầu trời đêm. Tôi vét hết những tờ giấy bạc trong túi áo đưa con bé, định hỏi thăm nó vài câu nhưng... để làm gì khi tôi chẳng giúp gì được cho nó ngoài những đồng bạc cuối cùng đó! Tôi nhìn bóng nó heo hắt, nhỏ dần trong con hẻm vắng người, bỗng nhận ra những phiền muộn của mình chỉ là vụn vặt.

Gần mười một giờ mới nghe tiếng xe máy của Quang rờ rờ trước ngõ. Thấy vẻ mặt tươi tắn của nó, tôi hỏi:

- Vui lắm hả?

- Vui, nhưng mày chưa yêu thì mãi vẫn chưa biết được vui như thế nào!

Nói rồi, nó chui vào nằm cạnh Đông, chỉ một lúc đã nghe nó thở đều đều. Tôi cứ nằm đếm mãi mấy lần từ một đến một trăm, vẫn chẳng thể dễ giấc ngủ. Chẳng biết không ngủ được hay là tôi đang cố nín kéo những phút giây cuối cùng của ngày chủ nhật, cố nín kéo cái hình ảnh mong manh trong giấc mơ tôi cùng Lâm đi bên nhau trên con đường đầy hoa và cỏ dại, nói cho nhau nghe những lời chân thật nhất của con tim. Mà không, tôi không có quyền tiếc nuối. Chỉ có tình yêu thôi thì chưa đủ.

Vài phút nữa đây đã sang ngày thứ hai. Một tuần mới bắt đầu với những công việc cũ. Nhỏ Hà sẽ lần xả đi kiếm những mồi dạy kèm ngoài giờ học để rồi mỗi đêm trở về lại luôn miệng rên rỉ: “Bọn trẻ con bây giờ khó bảo quá! Mới vài tuổi đầu đã biết ỷ vào đồng tiền”. Đông thì gò lưng xếp những ngôi sao bằng giấy bạc sáng bóng, tỉ mỉ như thế nhưng tiền công chỉ tính bằng những đồng bạc lẻ. Còn tôi, tôi vẫn ngày đêm miệt mài vẽ những thứ linh tinh mà người ta dám giao ột con bé không tên tuổi nhưng có chút ít năng khiếu như tôi, chỉ khác là tôi không được vẽ để thỏa mãn bản thân như trước mà vẽ để góp phần giải quyết những... hóa đơn đã cưu mang tôi.

Tôi có cảm giác mình đánh mất đi một cái gì đó không rõ ràng. Nhưng có lẽ chẳng khi nào người ta định hình được cái mình đánh mất khi cứ mãi phải cuốn mình vào dòng chảy không ngừng của cuộc đời. Điều tồi tệ hơn là tôi chẳng vẽ nổi một bức tranh trọn vẹn theo ý thích riêng mình chỉ đơn giản vì tôi không muốn mình lơ đãng trên bước đường gian truân. Ý thức được là thế, vậy mà cuối cùng tôi cũng chẳng hơn được ai, vẫn phải xoe tay nhận những đồng tiền của cha mẹ. Ở cuộc sống khó khăn, tôi nhận ra thứ mình cần lại chính là tình cảm, cái mà nhiều người vô tình lãng quên đi, nhưng cũng chính nhờ nó mà mọi khó khăn đều trở nên đơn giản. Hạnh phúc thay khi ba đứa tôi đều nhận ra điều này để dựa vào nhau vượt qua những ngày bình thường. Tôi không dám nói thẳng ra là nó dài ngoằng và chán ngắt, vì như thế cuộc sống càng trở nên vô nghĩa hơn. Dẫu thế nào, tôi vẫn cứ phải vui vẻ đón nhận bởi tôi còn phải có trách nhiệm với gia đình, với bản thân và với cuộc sống đã công nhận sự có mặt của tôi...

24. Chương 24

Chuyện tình mùa đông

Mùa đông năm nay không lạnh. Bọn Hiền đổ thừa đó chính là lý do khiến chuyển đi chơi đêm Noel mất vui. Nói thể thôi chứ vui hay không thì liên can gì đến thời tiết. Năm nay, thiên hạ mừng lễ lớn hơn mọi năm, đi đến đâu cũng thấy đèn điện sáng choang, loại đèn trang trí cũng hiện đại và đa dạng hẳn so với năm trước. Mọi người đổ dồn đến những nơi đông người, dồn đại với nhau hưởng đó có ông già Noel làm bằng điện tử nhảy rất đẹp, hay bên góc bùng bình ngả sáu có hẳn một hàng thông trang trí tuyệt vời lắm!

Thế đấy, có gì mà đổ thừa không vui kia chứ! Đó là chưa kể bọn Hiền bây giờ khá hơn nhiều, đứa nào trong túi cũng tiền bạc xôn xênh. Ăn gì, vào quán nào không cần phải đắn đo như trước. Lỡ như ở bánh mì trong quán Phá Lấu này có nhỏ hơn quán kia chút đỉnh cũng không phải xuýt xoa tiếc rẻ. Thế mà sao không hồ hởi được như mọi năm? Mấy tên con trai gân cổ lên ngân nga những bản thánh ca mùa đông, chúng nó bảo “cho có không khí”. Nhưng “không khí” đâu chẳng thấy, chỉ thấy bụi bay vào cổ ho sặc sụa. Nga gạt đi: “Thôi mấy cha làm ơn đừng hát, có biết Chúa là ai đâu, hát thể nghe vô hồn lắm!”. Đám con gái cố tạo ra vẻ tươi tắn bằng thứ phấn son dễ ăn bụi, không quen nên cứ thấy nhấp nhóp thế nào, được một lát liền lấy khăn giấy bôi sạch. Chúng cố phá tan không gian im lặng bằng những tiếng “ồ”, “à” khi phát hiện ra thứ gì đó hay hay trong tầm mắt, nhưng rồi cứ thấy gượng gạo thế nào nên im luôn.

Trong nhóm, chỉ có Xuân là làm được điều đó. Tiếc thay, Xuân lại im lặng từ lúc mới khởi hành. Nó đang giận Phong. Tội nghiệp! Tại cái điện thoại trong túi Phong cứ réo lên liên tục chứ Phong có lỗi gì đâu. Bây giờ thì đã khoá máy hẳn rồi nhưng lỡ làm mất giận nên giận luôn cho biết tay. Phong đã nhiều lần khổ sở với kiểu giận hờn vô cơ này của Xuân, vẫn kiên nhẫn hạ mình xin lỗi, mà phải xin lỗi sao cho trơn tru nó mới thành khẩn, mặc dù chẳng biết mình phạm tội gì. Lắm lúc tự ái nổi nên, Phong muốn dẹp bỏ thứ tình cảm hết sức trẻ con ấy sang một bên nhưng lần nào cũng thế, chưa kịp vênh váo lên để nói với Xuân: “Thôi nhé, lần này thì đừng hòng, tôi bỏ mặc tất cả rồi!”, Phong đã nhận ra quãng đường phía trước mặt mình sẽ chênh vênh như thế nào nếu không có Xuân, một Xuân vừa lạnh lùng vừa gần gũi, một Xuân vừa lém lỉnh nhưng cũng thật ngoan hiền. Lúc ấy, Phong nhận ra mình đã yêu Xuân thật rồi, yêu cả những lúc giận hờn của Xuân, như lúc này đây Xuân cần cho Phong biết bao và cũng cần cho cả nhóm biết bao...

Chưa mười giờ, tức là chưa đến thời điểm để giải tán. “Để đứa nào có người yêu thì về tạo cơ hội cho người yêu bày tỏ tấm chân tình” - một đứa nào trong nhóm đã thốt lên câu đó cách đây... ba năm, thế là thành lệ. Nhưng năm nay đành phá lệ, bởi chúng nó nghe phong phanh phía trước kẹt xe dữ lắm, không khéo chen ra không được, trễ hẹn con Hà lại phải khổ với “ông” người yêu khó tính của nó ở nhà. Hơn nữa, khói bụi và tiếng động cơ xe máy khiến đứa nào cũng ngán ngẩm. Thôi thì giải tán.

Đức quay ra sau hỏi Hiền: “Em có muốn đi đâu không?”. Hiền chỉ được trả lời “có” hoặc “không”. Lạ thật, quen nhau lâu, sao Đức vẫn không hiểu Hiền, không hiểu cho cái lẽ thường tình nhất: trong những trường hợp tương tự như thế này, miệng lưỡi con gái bao giờ cũng thốt ra chữ “không”. Đức gật gù ra về lúc nào cũng hết sức mình vì Hiền. Điều đó làm Hiền thấy khó chịu, vẫn phải nghe giọng Đức thốt ra đầy quan tâm: “Em về nghỉ đi, khói bụi như thế này không tốt cho tình trạng sức khỏe của em lúc này đâu!”.

Một năm làm việc mệt mỏi, Hiền mong mỗi có ngày này. Bây giờ chỉ biết trách chính mình mà thôi, có sao lại yêu mùa đông đến như thế, có sao lại lại mong chờ mùa đông đến như thế! Nói ra chỉ tỏ cho người ta cười mà thôi, đây là đất phương nam kia mà. Nhưng ai bảo “Ở Sài Gòn không có mùa đông”[3] kia chứ! Hiền đã thấy cái lạnh phảng phất đâu đây, lạnh ở trong lòng, lạnh tận tim gan.

- Anh ạ, cho em xuống đây nhé! Đây, ngay chỗ nhà bạn em, em có chút việc.

Hiền nói rất nhẹ, nhẹ như thể không muốn câu ấy thoát ra, không muốn nó đến tai Đức. Vì chính Hiền cũng... chưa biết mình xuống đây để làm gì, hay lại gom thêm ỉn nổi trống trải khi biết chắc rằng chẳng có đứa bạn nào ở trong phòng lúc này, ngày này. Quen nhau ba năm trời, chưa lúc nào Đức đọc được suy nghĩ trong đầu Hiền, chưa một lần làm trái những gì Hiền nói. Tiếc thay, Hiền chỉ nói những điều để mong người ta làm... ngược lại. Hiền cảm thấy mình cũng thật lạ. Cuộc đời này có quá nhiều việc lớn lao để làm nên người ta thường dễ quên những việc nhỏ nhặt. Hiền lại cần những cái gọi là nhỏ nhặt ấy. Đứa bạn có lần bảo: “Mày thành công nhưng lại không giống những người thành công”. Hiền không hỏi đâu là điểm khác nhau nhưng nó vẫn nói: “Họ cứng cổ gần đến góc độ tàn nhẫn, như thế mới bớt khổ”. Hiền cũng nghĩ

vậy nhưng không làm được vậy, thế nên hằng đêm, cô vẫn nhét headphone nhỏ vào tai, nghe những thông điệp yêu thương người ta tặng nhau trên chương trình “Quà tặng âm nhạc” và mong chờ. Hay trong lúc này đây, Hiền thèm có ai đó ngồi bên cạnh, chỉ để nghe Hiền kể cảm xúc lần đầu tiên khi cô nghe bài hát. Có đôi khi để một lần khát khao được đến bên đảo hoang tìm nơi vắng bóng người, rồi cười nói một mình, và lặng khóc một mình...

- Em xuống đây thật à?

- Vâng.

- Thế thì anh phải đi về một mình vậy!

Ngã tư. Nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn người là người. Cái cảm giác không biết đi về đâu thật là đáng sợ. Hiền kéo cao cổ áo như một thói quen, không có gió, chỉ có hơi nóng bốc lên từ mặt đường và phía sau ống khói xe máy. Biết đâu như thế này cũng tốt, Hiền muốn biết cảm giác một mình trong đêm Noel như thế nào. Dòng người đang đổ dồn về phía giáo đường. Cô hoà vào họ, bỗng thấy lòng nhẹ tênh.

Ngôi nhà thờ vắng tanh. Không có đèn chớp, cũng chẳng có hang đá nên không ai buồn đến. Chỉ có hàng thông đứng co ro trong bóng tối, nhìn cô độc lạ. Vị xơ già thấy Hiền vội lọc cọc chống gậy đi ra, bảo Hiền:

25. Chương 25

- Con vô đây làm gì, chẳng có ai trong ấy cả. Mọi người đang chuẩn bị tổ chức cho nghi lễ bên ngoài kia.

Hiền nhìn theo phía tay xơ chỉ. Một khoảng trời sáng rực. Hiền bỗng thấy sợ thứ ánh sáng chói lòa, sợ cả chốn ồn ào náo nhiệt ngoài ấy.

- Con muốn ở đây cho yên tĩnh để cầu nguyện xơ ạ!

- Tuỳ con vậy.

Chờ cho tiếng gậy của vị xơ già lọc cọc đi về phía gác chuông, Hiền thông thả dạo bước vào ngôi thánh đường.

Hóa ra không phải mình Hiền đến đây. Đã có sẵn đứa con gái trạc tuổi Hiền ngồi bên góc trái, hàng ghế cuối cùng. Tối quá, Hiền tiến lại phía cầu dao, với tay định bật đèn. Chợt, đứa con gái lên tiếng:

- Đèn họ gỡ mang ra ngoài hết rồi. Bạn đến đây ngồi với mình được không?

Giọng nói cô gái thiết tha như thể đã quen thân với Hiền từ lâu lắm. Mặc dù rất muốn ngồi một mình trong lúc này, nhưng Hiền không thể chối từ. Về như trong giọng nói ấy đang chứa đựng những nỗi niềm cần tâm sự.

Qua thủ tục làm quen ban đầu, Hiền biết được cô gái tên Quỳnh. Quỳnh bằng tuổi Hiền nhưng sinh trước hai tháng. Cô có nước da trắng và mái tóc thật dài. Chỉ tiếc là tối quá nên Hiền không nhìn được Quỳnh cười, nhưng chắc là đẹp lắm vì cô đang hạnh phúc mà!

Quỳnh hồ hởi khoe:

- Bọn mình quen nhau cũng tại ngôi giáo đường này. Vì hoàn cảnh nên không được gần nhau nhưng mình luôn hạnh phúc ngay cả lúc xa nhau, cứ như anh ấy đang ở bên mình trong mọi lúc. Mỗi năm một lần, bọn mình hẹn gặp nhau ở đây...

- Hóa ra bạn đang chờ người yêu à?

- Có lẽ hôm nay anh ấy không đến. Nhưng chỉ vài ngày nữa thôi, bọn mình được ở bên nhau rồi.

- Đám cưới à?

Quỳnh không trả lời. Trong bóng đêm, Hiền vẫn nhận ra nét mặt cô đang rạng ngời trong hạnh phúc. Cô nói rất nhiều và cười cũng rất nhiều, Hiền chỉ ngồi nghe nhưng thấy lòng vui lắm, vì đã lâu rồi chưa ai nói với Hiền chuyện tình yêu là có thật. Hiền nhắm mắt lại, tưởng tượng ra ngày Quỳnh mặc áo cô dâu đứng cạnh người con trai cười tươi rạng rỡ. Đó phải là đôi vợ chồng hạnh phúc lắm. Họ xứng đáng được hưởng

hạnh phúc như thế, vì xem ra yêu nhau đâu phải chỉ ngồi một chỗ để mà giữ nhau. Hiên chợt nhớ ra tại sao mình không hỏi thời gian cũng như địa điểm tổ chức tiệc cưới để có thể chúc phúc cho họ. Hiên rất muốn làm điều đó. Hiên quay sang thì Quỳnh đã ra đến cửa giáo đường. Cô quay lại, vẫn giọng nói hồ hởi ấy khoe với Hiên:

- Anh ấy đến rồi, mình đi đây!

- Khoan đã, chờ mình...

Hiên đuổi theo nhưng Quỳnh đi vội quá, bóng cô đã khuất hẳn sau hàng thông dưới bậc thềm. Hiên cố gọi với theo:

- Quỳnh ơi, chờ đã!

Nhưng tiếng gọi của Hiên nhỏ quá, chỉ gom lại bên hiên giáo đường và lọt vào tai vị xơ già với nỗi ngạc nhiên bật thành câu hỏi:

- Con gọi ai vậy?

- Một người bạn mới quen vừa ở đây với con. Bạn ấy mới đi khỏi đây.

Vị xơ già càng lộ vẻ kinh ngạc:

- Ta đứng đây có thấy ai ra đâu? Chẳng phải trong giáo đường chỉ có mình con thôi sao?

Hiên bắt đầu ngờ ngợ. Cô rùng mình nghĩ đến câu chuyện về những vong hồn. Vị xơ già chợt thay đổi nét mặt, vẻ kinh ngạc thay bằng nỗi khắc khổ, người vỗ nhẹ vai Hiên:

- Ta hiểu rồi!

- Sao cơ ạ?

- Hai đứa nó đáng yêu lắm, chiều nào cũng chờ nhau trên xe đạp đến đây để cầu nguyện. Nhưng có lẽ Chúa sắp đặt cho chúng sống bên nhau nơi cuộc sống vĩnh hằng chứ không phải trần gian này. Trần gian chỉ là nơi tạm bợ thôi con ạ!

Càng nghe, Hiên càng cảm thấy... rồi mù:

- Xơ nói rõ hơn được không?

- Nhưng con cần phải bình tĩnh đây nhé! Thực ra, cô gái ấy đã chết cách đây ba năm vì tai nạn đột xuất, đêm Noel nào cũng về giáo đường này, bởi chính nơi đây đã khai sinh ra mối tình đẹp đẽ của họ.

- Còn người con trai bây giờ thế nào, thưa xơ?

- Đây, anh ta mắc bệnh ung thư thời kỳ cuối. Người nhà đưa anh đến đây để thực hiện nguyện vọng cuối cùng: giữ trọn lời hẹn với người yêu.

26. Chương 26

Xơ già đưa tay chỉ về phía hàng thông, nơi mà cô gái vừa khuất bóng. Nỗi sợ hãi lớn dần lên trong Hiên, nhất là khi ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt nhợt nhạt, gầy gò của anh thanh niên và nhớ lại giọng vui mừng của cô gái: “Vài ngày nữa thôi, bọn mình được ở bên nhau rồi...”.

Bên ngoài, thánh lễ đã tan từ khi nào.

Hiên khóc. Lần đầu tiên đi dự lễ đám tang một người lạ mà Hiên khóc. Chúa ở trên cao cũng không hài lòng, Hiên biết, Chúa giận Hiên nhiều lắm vì thực ra Hiên chưa bao giờ tin có kiếp sau, có một cuộc sống vĩnh hằng nào đó. Biết họ có gặp được nhau hay không?

Đức đón Hiên trước cổng giáo đường, lúng túng một cách khổ sở khi nhìn khuôn mặt đầm nước của Hiên. Chỉ tay về phía đám tang, giọng anh chùng xuống:

- Người đó là bạn em hả?

Hiên không nói gì, lẳng lặng ngồi lên sau xe. Hiên định sẽ kể cho Đức nghe tất cả, nhưng đến khi xe lăn bánh, Hiên bỏ quên ý định ấy nơi giáo đường. Biết phải kể như thế nào? Kể từ đâu? Mà từ ngày mới quen đến giờ, Đức xếp cô vào loại người lãng mạn nhất thế gian nên có chuyện gì buồn là chính đáng đâu? Thôi thì không kể nữa vậy. Mà hình như cũng khá lâu rồi, Hiên chẳng có chuyện gì để kể được với Đức.

Bỗng, Hiên muốn gặp cô gái ấy quá, để nghe cô khẳng định lại thêm một lần nữa, rằng tình yêu là có thật - cái điều mà Đức chẳng thể chứng minh được với Hiên...

Một tấm lòng

Hân xuất hiện với bộ mặt tái mét, cái nơ hồng trên tóc nằm lệch hẳn vị trí thường ngày, cả mái tóc bị gió hất tung lên rồi xù bồng cho tôi biết một sự việc chẳng lành. Nó nói trong hơi thở gấp gáp :

- Thăng Tú bị tai nạn giao thông ở ngã tư, máu nhiều lắm !

Thăng Tú là em tôi, một đứa em ở chung nhà nhưng khác cả cha lẫn mẹ. Tôi thương nó hơn bất cứ thứ gì tôi đang có. Nó cũng dành nhiều tình cảm cho tôi. Bởi thế tôi tin nó chẳng dễ dàng bỏ tôi mà đi, như hôm nay.

Quãng đường như thể dài thêm ra. Phở xá lức qua vội vã trong làn nước mắt. Tôi đang khóc, Hân càng thêm sốt ruột. Nó quay ra sau sáng giọng:

- Mà có im đi không? Nó chỉ bị đụng xe, cùn lắm là vô nhà thương.

- Phải rồi, bởi vì nó đâu phải là em Hân.

Tôi cố gào lên rồi giật mình nghĩ, nếu nó không phải là thăng Tú mà là bọn thăng Quang thì liệu mình có đau lòng như thế này không?

Đám đông hiếu kỳ đã giãn ra. Tôi dán mắt vào tấm bảng số xe vắng ra bên lề đường, hòng chút hy vọng mong manh. Đó chính là chiếc xe mà người cha đầy trách nhiệm đã giao lại cho thăng Tú trước khi đi theo người đàn bà khác.

Cô y tá trong bộ đồng phục trắng chỉ cho Hân dãy phòng phía tay trái. Cửa phòng bật mở, tất cả các cặp mắt đổ dồn về phía cánh cửa, một giọng nói quen thuộc vang lên :

- Chị Hai !

Tôi lau nước mắt, nhìn lại một lần nữa.

- Tú !

Hân cũng ngạc nhiên không kém. Nó bước lại gần, hỏi:

- Thế người nằm kia là ai?

- Là Trung, bạn em. Tụi em đi dự sinh nhật, nó vừa lấy xe em băng qua bên kia đường định mua quà thì bị chiếc xe sau tông vào.

Tôi thở phào, mọi lo âu nhanh chóng tan đi.

Chính cái cảm giác nhẹ nhàng ấy khiến cho tôi trần trọc mãi trong giấc ngủ. Phải, tôi không sao chớp mắt được, như có cái gì đó ngo ngoáy ở bên trong. Tôi nhớ lại lúc Hân hốt hoảng khi đột nhiên, Trung nôn ra thứ chất nhờn màu đục. Nó gào lên bảo đi gọi bác sĩ. Tôi hốt hải đi gọi bác sĩ. Nó lại cuống quýt tìm nước nóng, tôi đã chạy xuống tận căn tin bệnh viện để mua nước nóng. Cứ thế, tôi làm tất cả những gì nó sai bảo, lâu lâu dỗi mắt về phía thăng Tú đang ngồi ngủ gật với đám bạn ngoài dãy hành lang, không dám thừa nhận cái cảm giác bình yên dấy lên trong lòng, cho đến tận bây giờ. Tôi chìm vào giấc ngủ ngập tràn mộng mị.

Mẹ tôi mất trong một tai nạn xe cộ khi đang còn trong độ tuổi thanh xuân. Nghe các cô kể lại là mẹ rất đẹp, vẻ đẹp dịu dàng, đoan trang rất hiếm hoi của những cô gái thành phố. Từ ngày cưới được mẹ, bố bỏ hết thói hư tật xấu, chịu khó làm làm vun đắp cho gia đình. Ông bà nội vui mừng khôn xiết với sự thay đổi của thằng con quý tử vốn được nuông chiều từ nhỏ. Cứ thế, tôi ra đời dưới một mái nhà tràn ngập hạnh phúc. Nhưng cái hạnh phúc đó chẳng kéo dài được bao lâu. Vào một buổi chiều mưa gió, bố tôi gục xuống

bên xác mẹ sau một tai nạn giao thông khốc liệt. Mẹ ra đi trong niềm thương tiếc của mọi người, chỉ có tôi là vô tư đòi mẹ trong nỗi đau xé ruột của bố. Từ dạo ấy, bố thay đổi hẳn, trầm lặng hơn và cũng dễ cáu gắt hơn. Bố giao hẳn tôi ột cô giữ trẻ ở gần nhà, người mà tôi không hề biết sẽ trở thành mẹ kế tôi sau này. Bố vui đầu vào công việc để quên đi tất cả hơn là để xây dựng lại. Cho đến ngày tôi vào lớp một, khi ấy thằng Tú mới vừa ba tuổi.

27. Chương 27

Thu bảo:

- Chỉ tại mày có tật hay phân tích cảm xúc nên mới có những đau khổ vật vãnh như thế. Cứ vô tư như tao là sướng nhất. Hay là vậy, hôm nay trên phường tao có tổ chức đi thăm trại trẻ mồ côi, mày đi luôn cho khuây khỏa.

Anh bí thư đoàn phường trẻ măng, mắt một mí nhưng được cái lúc nào cũng sáng long lanh. Anh nhìn tôi đứng lạc lõng giữa những đứa trẻ xa lạ, vội quay sang bảo Thu:

- Em dắt bạn rồi đi theo anh.

Nơi anh đưa tôi đến là một căn nhà lạnh lẽo. Bên trong, những đứa trẻ xanh xao, còi cọc nhìn chúng tôi bằng cặp mắt vô hồn. Vài đứa tuổi cỡ tôi, trai có, gái có, vừa thấy chúng tôi đã vội lên đi nơi khác. Tôi thấy ngạc nhiên, nói với anh bí thư:

- Hình như họ không muốn gặp chúng ta.

Anh bí thư cười, vẻ như quá am hiểu ở những môi trường như thế này. Anh niềm nở gọi lớn:

- Huy ơi, anh đến rồi nè! Hôm nay có thêm bạn mới đến thăm em nữa, ra đây với anh!

Lập tức, mấy cái đầu nhô ra sau bức tường, nụ cười nở trên khuôn mặt làm bớt đi vẻ tiêu tụy. Đứa con trai tên Huy có dáng người cao lêu nghêu, nó gọi cả bọn tập trung thành vòng tròn ngay giữa nhà. Đứa con gái đón lấy bịch bánh từ tay anh bí thư. Nó bày ra ba cái đĩa lớn để giữa vòng tròn.

Những câu chuyện khôi hài của anh bí thư làm căn phòng ấm lại. Tôi không dám bắt chuyện, chỉ sợ vô tình chạm phải vết thương chưa lành, mà có lẽ chẳng bao giờ lành được. Được một lát, anh bí thư như sực nhớ ra điều gì, anh quay sang hỏi Huy:

- Ngọc đâu, sao không thấy hả em?

Ngay lập tức, không khí trong phòng lắng xuống. Huy cúi gằm mặt, buồn bã trả lời:

- Nó mới chết tuần trước. Cũng tội nghiệp nó, nhưng biết đâu như thế lại hay. Sống vật vã như tụi em cũng chỉ để chờ chết thôi chứ có ý nghĩa gì đâu anh.

Tôi khựng lại, buông rơi miếng bánh trên tay. Khoảng khắc ấy, bỗng nhiên, tôi nhớ lại rất rõ từng lời thầy giáo dạy là phải biết cảm thông cho những mảnh đời lỡ rơi vào căn bệnh hiểm nghèo. Họ rất cần tình thương, sự an ủi. Nhưng sao thế này? Khi đứng trước hoàn cảnh để thực hành cái lý thuyết ấy, tôi lại cảm thấy ghê sợ, tưởng như có hàng ngàn con vi rút đang bu quanh mình. Chúng nhìn tôi đầy giận giữ và có thể xé tôi ra làm trăm mảnh bất cứ lúc nào. Ý nghĩ ấy khiến tôi hốt hoảng bỏ chạy.

Về đến nhà, tôi đứng tựa lưng vào cửa thở dốc. Cánh cửa bất ngờ bật mở. Dì dắt tay thằng Tú lúi đi trong làn nước mắt.

- Tú, em đi đâu đấy?

Dì quay lại gần giọng:

- Vô mà hỏi bố mày ấy! Nó không phải là em mày!

Tôi chạy vào nhà. Cả một đồng đồ nát chồng chất lên nhau. Bố ngược lên nhìn tôi:

- Con cố mà quên thằng Tú đi, nó không phải là em con.

Tôi thẫn thờ nhìn nắng chiều đọng thành vệt màu buồn trên sân. Những bước chân đưa tôi hòa vào dòng người tất bật. Ừ, thì thằng Tú đâu phải là em tôi, chỉ là những người xa lạ không cùng máu mủ, nó có khác gì bọn thằng Trung, thằng Quang, hay những đứa trẻ đáng thương tôi vừa mới trốn chạy. Tôi đi mãi, đi mãi, cho đến lúc không còn đủ sức lê chân, tôi khụy xuống.

Mở mắt, tôi thấy Hân đang nhìn tôi lo lắng:

- Mày không sao đấy chứ? Bố mới gọi đến, bảo cứ để mày ngủ lại đây.

Nó đưa tay nhấn nút chiếc máy cũ kỹ, quay sang hỏi tôi:

- Mày có biết tại sao tao thích nhạc của Trịnh Công Sơn không? Chỉ vì ông ấy có một câu rất hay, đó là câu: Sống trong đời sống cần có một tấm lòng.

Hân là đứa bạn tốt nhất của tôi, vì thế mà tôi hiểu tại sao nó nói điều đó với tôi trong lúc này. Gục đầu vào vai nó, tôi cảm nhận được nước mắt đã chảy thành dòng trên gò má, nhưng lại thấy dễ chịu hơn lúc nào hết. Giọng nói Hân vẫn đều đều bên tai tôi:

- Mình muốn Hương dang rộng cánh tay hơn nữa với tất cả mọi người. Khi ấy, Hương sẽ nhận ra có rất nhiều thằng Tú bên cạnh chứ không phải chỉ mỗi thằng em khác cha, khác mẹ để Hương yêu thương. Hương sẽ thấy cuộc sống này rất gần gũi, rất tươi đẹp.

Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng”.

28. Chương 28

Côi

Trời dạo này cứ mưa nắng thất thường. Chán thật, ở cái thành phố quanh năm chỉ có “hai mùa mưa nắng” thôi, vậy mà cũng chẳng phân biệt được cho rạch ròi. Mãi gần cuối năm, trời vẫn ngang nhiên mưa. Mưa như không nhận ra cái lỗ bịch của mình. Tôi ghét nhất những cơn mưa trái mùa, lại còn dai dẳng như thế này. Thà rằng cứ ầm ầm trút nước xuống cho hả hê rồi thôi, đằng này mưa nhều từng giọt rả rích, nghe tựa như lời ai oán khóc than. Buồn đến não ruột!

Sáng sớm, trườn ra khỏi mền, đã thấy mưa rỉ rả ngoài cửa sổ, lại ngán ngẩm nhắm tịt mắt. Định đánh thêm giấc nữa, nhưng nào có yên nổi với nhỏ Vân. Chẳng biết có chuyện gì mà sáng sớm nó đã kêu om xòm thế không biết?

Tôi dụi mắt bước xuống cầu thang, nhìn cái đầu nhỏ thó của nó nhô ra dưới lớp áo mưa màu xám bạc:

- Gì thế nhỏ?

- Gớm, sao “nướng” kỹ thế? Thay đồ lẹ rồi đi với tao.

- Đi đâu? - Tôi ngạc nhiên.

- Vô nghĩa trang. Mới có đoàn xe tang lớn chạy ngang, rải tiền giấy ngập đường luôn. Chắc là đám ma nhà giàu đó, đi coi cho... biết.

Má tôi nghe được chuyện bảo:

- Hai đứa mày khùng chắc, đám ma có gì hay mà coi.

Ừ, đúng là khùng thật. Vân thường hay có những ý tưởng “khùng khùng” như thế, còn tôi lại dễ dàng nghe theo.

Rốt cuộc cũng ra tới nghĩa trang. Vân vắt cái áo mưa lên cổ xe, chạy theo kéo tay tôi bảo:

- Ê mày, người này còn sống chắc mê ca nhạc Làn Sóng Xanh lắm nên bây giờ người ta mới thối cho họ nghe lần cuối đó.

Tôi gạt đi: “Đừng nói động đến người đã chết” rồi thừ người ra nghĩ ngợi. Chẳng hiểu sao, người chết lại được ưu ái và dè dặt trong cả lời ăn tiếng nói đến như thế! Rồi đến một ngày nào đó, ai rồi cũng sẽ được

hưởng trọn niềm ưu ái ấy, gác lại mọi chuyện nhân gian và nằm thẳng đuột trong cái hộp gỗ hình chữ nhật, eo ôi...

Trời vẫn còn lắc rắc vài hạt mưa nhưng khung cảnh ngoài nghĩa trang chẳng có gì là ảm đạm như tôi tưởng, có lẽ là nhờ vào những bộ áo quần sắc sỡ rất mới của đám con trai, con gái choai choai. Phía bên đội kèn, có hai đứa trẻ cứ réo inh ỏi:

- Chú ơi, chú thổi bài cô Phương Thanh hay hát ấy, cháu không thích bài này!

Mãi đến lúc quan tài được hạ xuống gần nửa trong tiếng trống kèn dồn dập, bất ngờ, mọi cặp mắt đang lơ đãng đều đổ dồn lại nhưng không phải để tiễn đưa người chết mà vì tiếng khóc rất thảm thiết của một thằng bé, tiếng khóc đơn độc giữa đám tang náo nhiệt. Tôi và Vân ngỡ ngàng nhận ra Côi, cùng lúc một ông to béo bụng phệ kéo nó ra ngoài kèm theo tiếng của một phụ nữ: “Cứ cho nó vài ngàn là nó đi ngay thôi. Bọn trẻ bây giờ lắm trò tinh quái, tôi còn lạ gì nữa”. Hai đứa tôi lao vội tới giữ nó lại, nó vẫn cứ gào lên:

- Chị ơi, là ông đó. Ông bỏ em đi rồi...

Quãng đường về nhà Vân sao bữa nay dài đến lạ. Thằng Côi ngồi giữa, thôi không khóc nhưng vẫn cứ nấc lên từng đợt. Kể từ lúc kéo nó ra xe tới giờ, tôi cứ lặng người đi với những chuyện vừa mới xảy ra, càng không thể ngờ được một thằng bé ngông nghênh như thế mà lại sống quá tình cảm, mà đã sống tình cảm thì khổ lắm!

Tôi nói nó ngông nghênh là do cái ấn tượng của lần đầu tiên tôi với Vân gặp nó. Đó là một buổi trưa mùa hè ngập nắng, Vân đến nhà kéo tay tôi, rủ :

- Đi với tao.

- Nắng gắt thế này mà đi đâu?

- Mày ngốc. Thì đi tìm chỗ mát.

“Chỗ mát” của Vân phải đi ngang qua nông trường bỏ hoang rộng mênh mông, đủ thứ cây cối tạp nham mà dường như nhiều nhất vẫn là nắng. Tôi kiên nhẫn theo sau nó, luồn lách qua cả những bụi cây rậm rịt đầy gai góc, lòng hậm hực vì chẳng hiểu sao mình lại phải “chịu đựng” như thế này? Rồi lại tự an ủi: biết đâu chơi với nó, mình rèn luyện thêm được tính... nhẫn nại.

- Đến nơi rồi!

Vân la lên một cách sung sướng. Tôi đứng sững lại. Trước mặt tôi là vô số những ngôi mộ lớn có, nhỏ có nằm xen kẽ nhau. Trong lúc mặt tôi đang méo dần đi thì nó hí hửng:

- Mát quá phải không?

Rồi nó kéo tôi ngồi xuống dưới tán hoa sứ gần ngôi mộ có vẻ đồ sộ nhất. Và nó... ngủ, đầu tựa vào gốc sứ, chân gác lên người tôi nặng như tảng đá. Tôi đã từng đi dự lễ tang trong nhà thờ, và hầu như lần nào cũng nghe cha sứ nhấn mạnh: “Cuộc sống này chỉ thay đổi mà không mất đi, lúc con người nằm im nín thở, mắt nhắm rồi lại thấy tương lai”. Nếu thật sự như vậy thì có gì đáng sợ đâu, cứ xem như người chết chỉ là thay đổi chỗ ở, thế thôi!

29. Chương 29

Cái suy nghĩ đó mặc nhiên rất thuyết phục. Tôi an tâm ngủ quên lúc nào không hay, đến khi tỉnh dậy đã thấy mặt trời xuống ngang tán phượng phía đầu cổng nông trường. Đoạn về, khó khăn nhất là phải băng qua đám cỏ dại đầy gai. Vân nắm tay tôi dò dẫm từng bước.

- Này!

Có tiếng gọi giật phía sau, tôi hốt hoảng không dám quay lại. Lạ thật, rõ ràng nghĩa trang vắng người... Hình ảnh của những bóng ma ghê rợn đã khiến bước chân tôi chùng lại, mồ hôi túa ra trên trán. Vân gan

dạ hơn tôi. Nó không quay đầu lại, chỉ hét lớn “Ai?”. Lần này thì có tiếng cười hích hích và giọng nói trẻ con vang lên:

- Hai chị đi đường đó nguy hiểm lắm!

Tôi quay lại. Một thằng bé trông có vẻ lém lỉnh, đứng lọt thỏm giữa đám cỏ lau rậm rịt. Tôi bình tĩnh trở lại, hỏi:

- Em làm gì ở đây ?

- Em “quản lý” khu nghĩa trang này!

Tôi và Vân nhìn nhau rồi cùng phá lên cười. Như nhận ra vẻ giễu cợt của hai đứa tôi, nó đưa ra dẫn chứng :

- Thật đấy, em có thể mở cổng cho hai chị đi lối kia dễ hơn.

Lại một buổi trưa.

Sau khi gom gọn miếng bánh cuối cùng cho vô miệng, thằng bé nằm gác tay lên trán, nhìn nó già dặn đến tội nghiệp. Nó bắt đầu kể về quá trình trở thành “người quản lý” khu nghĩa trang này. Vân nằm gác chân lên người tôi trong tư thế sẵn sàng... ngủ, nhưng không, mắt nó mở to như đang đầy xúc cảm về một số phận đáng thương. Tôi cũng như tìm lại được tuổi thơ mình với vết chân trần chạy nhảy tung tăng trên đồi cát, tiếng cười hòa lẫn với tiếng gió vi vu của hàng dương bạt ngàn. Tuổi thơ tôi không biết đến những đêm đông giá buốt, không biết nỗi khát khao chiếc đèn lồng trong đêm trăng rằm, không thèm thuồng những trái bong bóng đủ màu khi mùa xuân đến. Tuổi thơ tôi... không như em.

- Bây giờ thì đỡ hơn rồi, nhưng em chỉ giúp ông ấy qua đường thôi, sao ông lại tốt với em như thế hả chị? Ông đưa em vô chùa này ở, lại còn cho quần áo mới để mặc nữa. Em chỉ có mỗi việc giữ chìa khóa và mở cổng khi có khách đến thăm mộ.

Một buổi sáng, ba Vân gọi hai đứa vào phòng, nhẹ nhàng bảo :

- Ba rất vui mừng vì hai con có lòng thương người. Thằng bé cũng đáng thương, nhưng chỉ một điều chẳng ai biết rõ về nguồn gốc trước đây của nó. Ba nghĩ các con phải xem lại, hơn nữa Tết cũng sắp đến. Chẳng lẽ lại để một đứa trẻ không rõ cội nguồn trong nhà thế sao?

Tôi với Vân tiu nghỉu đi ra. Bất ngờ, phía sau bức màn chắn có tiếng bước chân vội vã. Thằng bé đã đứng đó tự bao giờ.

Nó bỏ đi, chỉ để lại tờ giấy với vốn từ ít ỏi mà tôi vừa mới dạy nó viết.

Một mùa xuân trôi qua...

- Cô giáo ơi có anh này hỏi thăm nhà cô, con đưa ảnh tới đây.

Thằng Tí cất giọng lạnh lạnh từ ngoài cổng. Tôi dẹp vội xấp bài kiểm tra đang chăm đờ, đứng lên xoa đầu đứa học trò và nhìn lên người khách lạ.

- Ôi! Côi! Côi phải không?

Tôi thốt lên ngạc nhiên lẫn sung sướng.

- Vâng, em đây! Em xin lỗi vì mãi hôm nay mới ghé thăm. Mấy năm rồi chị nhỉ?

Cuộc nói chuyện của hai chị em kéo dài mãi đến chiều tối. Côi đề nghị :

- Bây giờ mình đi gặp chị Vân rồi cùng ăn tối nha chị!

Tôi gật đầu, thầm nghĩ: không biết Vân có nhận ra cái anh chàng cao to, đẹp trai này là ai không nhỉ? Và Vân có hạnh phúc như tôi khi biết rằng đứa bé của ngày nào bây giờ đã là một công nhân giỏi. Tôi chợt nhận ra giá trị đích thực của sự thành đạt. Nó chỉ đến với những người dám vững tin vào cuộc sống ngày mai...

30. Chương 30

Vụng dại tuổi 17

1.

Trời lạnh, cái lạnh chẳng có vẻ gì là không thật, hiên ngang thắm sâu vào da thịt như đã quên hẳn cái nóng rất bỏng chiều hôm qua. Chỉ mới một đêm mà đã khác. Thái đứng trước cổng, quần áo ướt mềm như chuột lột. Nó xoa đầu con Mimi đang chực chồm lên người, quay sang bảo tôi:

- Trời lạnh thế này mà đi ăn thứ gì nóng thì tuyệt, Hoa nhỉ!

Tôi chạy vào nhà, tránh những hạt mưa dai dẳng sau khi quyết định: “Tối nay, bảy giờ”. Chị nghe được, bảo:

- Thằng đó chẳng ra gì, mời bạn gái đi chơi mà giọng láu cá như thế à?

Tôi cãi:

- Em không phải là bạn gái của nó.

Chị trừng mắt:

- Thế mày là con gì? Liệu hồn!

Chưa đến bảy giờ. Tôi ngồi dán mắt vào truyền hình như một kẻ nghiện phim thứ thiệt. Thời buổi cạnh tranh gay gắt, kênh nào cũng ra sức đưa lên những bộ phim thật hay mà chủ yếu là phim Hàn Quốc. Chị tôi cũng đang chăm chú như thế, mặc cho đứa cháu ngồi trong lòng lú lo, nói chán chẳng thấy cô đáp lại, nó cũng dán mắt nhìn lên truyền hình. Một lát, nó lại lú lo: “Cô ơi, thằng này th... í... ch con nhỏ kia phải không cô?”. Chị tôi âm ừ cho qua chuyện, vẻ như chẳng ngạc nhiên gì với kiểu khôn ngoan của bọn trẻ bây giờ. Tôi nghiêm giọng: “Cháu phải nói là chú ấy thích cô ấy chứ? Sao lại thằng này thích con nhỏ kia?”. Chị kéo nó vào lòng như che chở cho kẻ yếu đuối đang bị bắt nạt. Chị quay sang tôi:

- Nó là trẻ con, mà trẻ con thì hay bắt chước người lớn nên mới nói thế. Mày chỉ khó khăn không đúng chỗ!

“Mày chỉ khó khăn không đúng chỗ!” - Chị nhắc lại câu ấy khi vừa thấy Thái dừng xe trước nhà. Con Mimi chạy bổ ra, đuôi ngoáy tít. Tôi thò đầu ra hỏi lớn: “Còn mưa không Thái?” rồi ngược cổ nhìn lên bầu trời, sao chi chút, nhấp nháy như những con mắt biết cười. Cả một vầng trời đỏ ửng đang nhô lên phía sau dãy nhà cao tầng. Chợt nhận ra cảnh này quen lắm, như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Đôi trai gái hò hẹn nhau dưới đêm trăng. Tôi với Thái cũng là “trai” và “gái” nhưng không phải cặp tình nhân. Mà biết đâu, Thái... thích tôi thì sao nhỉ? Để xem, khi một người thích một người, họ sẽ xử với nhau như thế nào? Tôi bắt chước lời của cô gái nói với chàng trai trong bộ phim vừa xem: “Trăng đêm nay đẹp quá, phải không Thái?”. Thay vì đáp lời tôi, Thái quay ra sau hỏi:

- Khô[4] nhà bà Tư béo ngon hay cạnh trường ngon hả?

Tôi chưng hửng. Thế này thì còn gì là lãng mạn! Bực bội, tôi gắt:

- Chẳng ở đâu ngon cả!

Thái ngạc nhiên:

- Hoa sao thế? Mới bảo là thích ăn khô mà!

Tôi bắt cộc lốc: “Nhưng hết thích rồi!” và đau khổ kết luận: Thái không thể là bồ mình được.

Tôi bắt đầu để ý đến những đôi trai gái trên phố. Một đứa con gái bé như cây kẹo, ngồi vắt vẻo sau xe của anh chàng có nhúm tóc nhổng cao, họ vừa trò chuyện vừa cười nói hết sức vui vẻ. Như thế đích thị là bồ rồi, nhưng rất tiếc tôi không thể nghe được họ nói với nhau những gì. Chắc chắn phải là những câu từ lãng mạn lắm. Khi yêu, ai cũng như thế cả...

2.

Nói đúng hơn, khi yêu người ta phải như thế. Điển hình là chị tôi, lớn lên từ vùng nông thôn khô cằn nắng cháy, quanh năm chỉ biết đến đồng áng, cuốc cày, chưa một lần ngược lên nhìn trời chiều để thấy mây hồng như thế nào. Rồi chị theo gia đình chuyển lên thành phố. Nhà bên cạnh có anh thanh niên làm nghề sửa xe, rất cần mẫn chịu khó, có nghĩa là cực kỳ xứng đôi với chị, ai nhìn cũng bảo thế. Chẳng biết anh thì sao, chị trẻ môi: “Gớm, người gì mà chỉ biết làm, mặt mũi dính đầy dầu nhớt thế, ai thèm!”. Mọi người nghe nhưng không ai hiểu là chị khen hay chê, thích hay ghét. Đợi mãi chẳng thấy tiến triển, thôi thì đến đâu hay đến đó...

3.

Đạo ấy, trên căn gác nhà tôi có trồng một cây hoa quỳnh. Lúc đầu chỉ là một nhánh nhỏ, thời gian sau cây tươi tốt, vươn ra những tán lá dài thật dài. Một ngày, không hiểu ai, anh hay chị kéo tán lá dài nhất ấy sang lan can nhà anh bên cạnh. Cuộc tình bắt đầu từ dòng chữ đầu tiên anh viết lên ấy. Không phải lời tán tỉnh, cũng chẳng biết gửi cho ai, chỉ thấy ghi “Chào em!”. Tôi thường tưới hoa vào những lần học bài khuya. Mỗi lần tưới, tôi kéo tán lá lại kiểm tra xem có nụ nào xuất hiện không. Lần ấy, tôi chẳng nghĩ ngợi, ghi liền mấy chữ xuống hàng dưới: “Chào anh! Trăng hôm nay thật đẹp!”. Hôm sau, chờ cho anh ra khỏi nhà, tôi hồi hộp kéo tán lá lại. Thật ngạc nhiên, một hàng chữ mới xuất hiện: “Em cũng thích ngắm trăng nữa sao? Anh thì chỉ thích được ngắm trăng bên cạnh người con gái mình mến mà thôi. Anh có thể cùng ngắm trăng với em được không?”. Chà, bắt đầu gay cấn rồi đây! Chị mà biết được sẽ cho tôi một trận nên thân. Nhưng lỡ rồi, phải cố lựa lời mà từ chối sao cho đẹp lòng đôi bên. Lần lựa mãi như thế, anh vẫn kiên nhẫn nài nỉ được ngắm trăng cùng. Đến khi không thể từ chối, tôi thu hết can đảm kể đầu đuôi với chị. Không ngờ nghe xong, chị cười ồ ồ:

- Thằng đó nhìn có hơi nhem nhuốc nhưng cũng tốt bụng.

Thế là quen nhau. Tôi bỗng thấy vui vui khi nhìn họ háo hức chuẩn bị cho buổi hẹn đầu tiên dưới đêm trăng mà thừa hiểu rằng cả anh và chị sẽ chẳng ai ngắm trăng cả nhưng vẫn làm nên một cuộc tình đầy lãng mạn đấy thôi.

31. Chương 31

4.

Ngày chị cưới, Thái ôm một bó dây hoa tigôn đến từ sáng sớm, tỉ mỉ cuốn quanh cổng vu quy. Tôi ở trong nhà mãi loay hoay với đám trẻ con, hết đồ dành đứa này lại nựng nịu đứa kia. Đến khi nhìn ra, Thái đã bỏ về mất. Các chị lớn mỗi người xách tay một đứa trẻ, kéo ra sau tắm rửa. Thấy tôi đứng thờ thẫn, chị Cả hỏi:

- Thế chú Út đâu?

Tôi đi đi gót giày dưới nền nhà, ngượng ngùng đáp:

- Em chưa có!

- Thế chú tóc quăn, da trắng hay tới nhà thì sao?

- Chúng em chỉ là bạn học chung chị ạ!

Tôi nói nhanh và vội vã bỏ đi, sợ đứng đó lâu tôi sẽ không kềm chế được nỗi ầm ục trong lòng. Nhưng nếu như tôi kể cho chị nghe thằng đó chỉ biết khô ở đâu ngon, hay trị mụn bằng cách nào để có được hiệu quả, thì chắc một điều chị chẳng dám để cho nó “bỏ” với tôi đâu! Ai lại đi kết bỏ với một kẻ thiếu lãng mạn như thế bao giờ.

5.

Tan học, Thái chặn tôi trước cổng trường, giọng hơi buồn:

- Sao Hoa cứ tránh mặt Thái thế!

Tôi nghĩ bụng: đúng là người thiếu tế nhị. Chẳng lẽ người ta đã cố ý tránh mình, lại phải la lên inh biết tại sao ư? Không biết xấu hổ chút nào.

- Hay là tối nay...

- Xin lỗi, Hoa không còn thích ăn khô nữa!

Nhỏ Vân biết chuyện, kéo tôi ra hiên lớp, thản nhiên lên giọng:

- Mày bắt đầu học cái tính kênh kiệu ở đâu thế! Thằng Thái có lỗi gì với mày, hả?

- Chẳng có lỗi gì cả, không thích thì nghỉ chơi, thế thôi!

Về mặt của tôi khiến nó giận nhiều hơn lời nói. Nó bỏ đi sau khi để lại lời hăm dọa:

- Rồi mày sẽ hối hận. Nó học giỏi, đẹp trai, là thần tượng của khối đứa con gái đấy!

Quả đúng như lời nhỏ Vân nói, chỉ vài ngày sau đã thấy Thái hăng hái dắt xe giùm một đứa con gái. Chẳng biết nhỏ từ lớp nào, chỉ thấy nó có nước da trắng nõn và nụ cười cực duyên. Giờ ra chơi không rời nhau nửa bước, ấy vậy mà buổi tối còn thấy chúng đèo nhau ngoài phố. Cũng vui vẻ, lãng mạn như bao cặp tình nhân tôi từng ngưỡng mộ. Khó hiểu quá! Chẳng lẽ Thái chỉ nói về khô bò, khô mực mà làm cho con nhỏ kia cười hơn hờ như thế?

6.

Sinh nhật tôi rơi vào một ngày không trăng, không sao, lại còn mưa tầm tã. Tôi đi ra đi vào, hâm nóng thức ăn mấy lần vẫn chưa thấy đứa nào tới. Hay là tụi nó giận chuyện tôi với Thái? Không lý nào như thế! Đã viết tờ cam kết với nhau không được giận dai kia mà! Mãi chín giờ, trời ngớt mưa, tụi nó mới xuất hiện. Không những chẳng thiếu mà còn dư hẳn một đứa: Thái. Thấy tôi đắm đắm nhìn, Thái cười:

- Nhỏ em Thái không đến được, nó gửi quà nhờ Thái chuyển cho chị Hoa. Còn đây là quà của Thái tặng Hoa.

Thái chìa ra phía tôi chùm bong bóng có hình ngôi sao làm bằng giấy bạc sáng lấp lánh. Tôi xúc động thì ít mà ngạc nhiên thì nhiều. Tại sao Thái lại biết tôi từng ước ao có được món quà ấy trong đêm sinh nhật: những ngôi sao bằng giấy bạc?

Chiếc bánh kem với dần trong bầu không khí tràn ngập tiếng cười. Thái ở lại giúp tôi dọn dẹp. Xong việc, Thái hỏi tôi:

- Hoa thích món quà ấy lắm phải không, thực ra...

Tôi hồi hộp nhìn Thái:

- Thực ra chính Vân đưa cho Thái món quà ấy, bảo đem tặng cho Hoa.

Tôi giận run người. Hóa ra chỉ là một sự sắp đặt. Mọi người đem tôi ra làm trò đùa. Ý nghĩ ấy thúc đẩy tôi quăng hết những thứ đang có trong tay. Nhưng sao thế? Lời nói của Thái vang lên mạnh mẽ và chân tình hơn bao giờ hết:

- Hoa có hiểu tại sao Thái nói ra sự thật này với Hoa? Nếu Thái không nói, chắc gì Hoa biết, đúng không? Thái muốn Hoa hiểu rằng, mặc dù Thái không thực hiện hết được những gì Hoa mong muốn, nhưng tình cảm của Thái dành cho Hoa bao giờ cũng rất thật. Đó chẳng phải là sự cần thiết ột tình bạn vững bền hay sao? Thêm một tuổi, Thái tin Hoa nhìn nhận mọi việc một cách đúng đắn hơn. Bởi vì Hoa là một cô gái rất thông minh và đáng yêu mà, phải không?

Thái đi rồi, tôi ngồi lại với chùm sao trên tay. Chỉ qua đêm nay thôi, tôi đã bước qua tuổi mười bảy ngây ngô, khờ dại. Tuổi mười tám giúp tôi giữ lại khoảng trời hạnh phúc trong tay.

Trên cao, những vì sao nhấp nháy như đang cùng tôi hát Happy birthday.

L.T.A.H

- Hết -

* * *

[1] Nhạc và lời: Nguyễn Ngọc Thiệp

[2] Ca khúc “Lời buồn thánh” của Trịnh Công Sơn

[3] Lời một ca khúc

[4] Thực phẩm phơi (sấy) khô.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vung-dai-tuoi-17>